

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Кой как представя неравенството **4**

Малки мозъци на малкия екран наливат масло в машината за мизерия.

Никос Мазиотис: Борбата продължава **5**

Гръцкият анархист за затвора, гържавата и съпротивата.

Конспирация на огнените ядра **6**

Революционната организация отказва да се „извини“ и призовава за още по-огнен бунт.

Кюргските анархисти в борбата с ИДИЛ **7**

Борците разобличават лъжите за „Ислямската гържавата“.

50 години след Никита Хрущов **9**

С какво можем – и трябва ли – да запомним „бореца против Сталинизма“?

ВЕЛИКАТА ОКТОМВРИЙСКА ЕЛЕКТОРАЛНА РЕ-ПОЛЮЦИЯ

Избрал промяната Илия.
Погледнал се – пак с тия.

ТЕМА НА БРОЯ: ИЗБОРИРАНЕ 2014

ТЕМА НА БРОЯ: ИЗБОРИРАНЕ 2014

Защо ви нямаше в бюлетината?

– Бате Асане! Къде ви бяха бюлетините бре! Търсих ви да гласувам за вас!

Първо се облеших иззад цайсите, без които на 50 години вече едва виждам, после ме напуши смях, накрая ми стана досадно: ух! Не се свършиха хората, дето живеят на принципа „едно си баба знае, едно си баба бае“!

От последното се засраших, почти веднага, понеже все пиля на главата на другарите от кварталния ни кръжок, че няма лоши ученици, има калпави учители.

Затова не теглих майна на абдала, дето дирил бюлетина на „Анархическата партия“, а се спрях и почнах поредното Сизифово (оня наказан от олимпийските богове-мутри дърт грък с камъка) мероприятие по ликвидиране на неграмотността на (в този случай) малка част от народонаселението...

– Момче! – викам строго. – Ти за какво изобщо си ходил да гласуваш? Паря ли ти дадоха?

– Ами, не.
– Тю, значи дори не знаеш за какво си ходил... Първо, нито

» » » продължава на страница 3

Злото ДПС

В хода на предизборния лов на заблудени гласове някои персонажи от политическия ни зоопарк избучаха бомбастичното откровение, че Движението за права и свободи (ДПС) „руши българската гържавност“.

Всеки има право на мнение. Стига това мнение да отговаря на фактите. Инак се получава не мнение, а блян, да не кажа мокър сън – полюция, която няма никакви допирни точки с действителността.

Мнението, че ДПС разрушава някаква гържавност, на всичко отгоре конкретно българската, е следствие на недоволството на някои гейци, че за тях няма хубаво зобно място в тази гържавност или че се опасяват да загубят хранилката, която в момента притежават – дали по вина на ДПС, дали поради друга причина. Затова им трябва бомбастични изказвания за приличане на електорални изгладнели шарани, да налапат

кукичката със стръв от зелен хайвер.

Да се запитаме първо – що е гържавност? Бюрокраична машина за управление на населението. Всяка партия у нас и по света се стреми да заеме командния пулт на тази машина. Защо? За да може партиятното ръководство и по-низови активисти да заемат постове, които им осигуряват препитание за времето на мандата. Държавната машина е

» » » продължава на страница 3

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2015

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ завършва на 15 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв
6 месеца: 3,00 лв
3 месеца: 1,50 лв

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

В същото време в западната част на континента са създадени НАТО (1949 г.) и малко по-късно, по плана на френския външен министър Шуман, е поставено началото на обединителния процес с формирането на Европейската общност на магнатите на въздушната и стоманата (за контрол над военната промишленост, за която те са двете основни суровини). Договорът е подписан от властниците през април 1951 г. и влиза в сила през юли на следващата година. Възлично-стоманената общност включва ГФР (Западна Германия), Франция, Италия и трите страни от БЕНЕЛЮКС (Белгия, Холандия и Люксембург).

Следват редица нови договори: споменатите Римски от 25 март 1957 г. и 1 януари 1958 г., в резултат на които е създадена първата европейска икономическа общност, известна като „Общия пазар“. Следващата стъпка по пътя на обединението в сегашната му форма е осъществена с договора от Маастрихт (1992 г.), когато Общностите получават днешното си име – Европейски съюз. С Амстердамския договор – в сила от 1 май 1997 г. – се засилва ролята на европейския парламент и бюрокрация (правителството на комисарите и общите полицейски и наказателни функции). Лисабонският от 1 декември 2009 г. и други договори целят засилването на интеграционните процеси.

Досега родилните мъки на европейските политици и бюрократи са се увенчали с включването на 28 страни в ЕС. Още пет (Исландия, Турция, Сърбия, Македония и Черна гора) кандидатстват за членство, а други три (Босна и Херцеговина, Албания и Косово) са „потенциални кандидати в чакалнята“.

По този начин към надгържавната общност на капиталистите се прибавя и съюзът на властниците, с което се получава така нар. „полития“ (име на политическа единица, в която всеки може да вложи каквото си иска съдържание). Важно е да се подчертае дебело, че в нея господстват бюрократите и магнатите на капитала, **чиито държави се движат с три различни скорости, измерени „в евро (по данни за 2010 г.) с БВП на глава от населението“**, както следва:

I-ва група: Люксембург (69 100), Дания (42 200), Швеция (37 000), Холандия (35 600), Ирландия (34 900), Австрия (33 900), Финландия (33 600), Белгия (32 400), ФРГ (30 600), Франция (29 800), Великобритания (27 000), Италия (25 600);

II-ра група: Испания (23 100), Кипър (21 100), Гърция (20 400),

Словения (17 300), Португалия (16 200), Малта (15 000);

III-та група: Чехия (13 800), Словакия (12 100), Естония (10 800), Литва (8 300), Латвия (8 000), Полша (9 300), Унгария (9 800), Румъния (5 700), България (4 800). (За сведение на патриотите, които вместо да се поровят в цифрите, разтягат локуми с 1100-годишна давност – „ето Симеон присътига и т. н.“ – и не искат да знаят, че БВП на РБ представлява **0,3 %** от този на Европейския съюз, а от световния е пренебрежимо малка величина.)

В това „общезитие“, поради противоречивите интереси на капиталисти и властници от различните европейски държави, „съжителството“ се съпътства от колизии и непрекъснати пазарлъци. През 2005 г. пропагада опитът за създаване на обща европейска конституция като стъпка към образуване на бъдещите Съединени европейски държави. Поради противопоставянето на САЩ, опитите за създаване на обща Европейска армия са неуспешни, тъй като тя би изпразнила от съдържание НАТО като военна организация, в която доминират Пентагонът и американската армия. Досега проектът за милитаризиране на Европа остава все още в ембрионален стадий. Ако ролята на европейския военно-промишлен комплекс е значително ограничена от американския, една от причините за това е, че **заг капиталите на САЩ и ЕС стоят различни по мощ армии**. От друга страна, поради антисоциалното законодателство на европейския парламент срещу жизненото ниво на „нисшите“ класи и „тихата и безкръвна“ класова война на националните капитали срещу тях, се увеличава социалната поляризация в целия Европейски Съюз, като тя е най-голяма в страните с най-слаба съпротива на „V-то съсловие“.

Резултатът е един своегорода Съюз на европейските властници и капиталисти, с БВП от 18 трилиона долара – на първо място в света (приблизително 25% от световния брутен продукт по данни за 2011 г.), с население от 504 милиона души – на трето място – и армия, по-малочислена от... севернокорейската. Това е хибрид от икономически гигант и военно гжудже.

В условията на империализма, наречен ГЛОБАЛИЗАЦИЯ, сред въоръжените до зъби държави-динозаври, борещи се за овладяване на световните пазари и на „жизненото пространство“ на планетата, в свят на държавност, милитаризъм, и капитализъм, подобен „колос на глинени крака“ е нежизнеспособен и обречен.

В своята планетарна стратегия САЩ имат нужда от т.

нар. Атлантическа общност, към която, в перспективата на изпреварващия ги икономически, а след това и военен Китай, ще направят всичко необходимо, за да присъединят Украйна и Русия. На подобни „съюзници“, както и на ЕС, Вашингтон гледа като на регионални „партньори“, които могат да получат „полагашките“ им се „регионални ктосове“ от световната баница, само ако приемат да обслужват „глобалните“ интереси на американския капитализъм и империализъм. Тези цели не се споделят от Европейските съюзници-конкуренти, които не са забравили миналото си „величие“ и не желаят да се задоволят със слугинската роля на защитници на планетарните имперски интереси на САЩ. Съзнавайки това противоречиво Атлантическо „единство“ и необходимостта от създаване на обща армия за защита интересите на своя Съюз, те предприемат без особен успех многократно различни инициативи в тази посока.

Процесът на милитаризиране на ЕС се забавя след 1991 г., когато агонизиращият СССР не може да застраши сигурността на държавите-членки на Съюза. Вместо да разпуснат НАТО обаче, САЩ извезждат армиите му във пределите на Атлантическата общност, за да го превърнат в световен жандарм. Провежданите военни операции (в „горещите точки“ по света) често са против интересите и на страните от ЕС. Обявената „война срещу тероризма в целия свят“ преследва тройна цел: потушаване на всякакви заплахы от нарушаване на „така създаването се“ световно социално и интернационално статукво, поставяне под свой контрол на енергийните източници (на първо място петрола в Близкия изток) и настъпване на части от американската армия във всички стратегически пунктове на планетата.

В отговор, водещите държави от ЕС, които не се разват особено от включването им в операции, целящи утвърждаване на имперското господство на САЩ не само над въпросните „горещи точки“, пристъпват на Хелзинкската конференция към изработване на обща отбранителна политика и създаване на собствени „сили за бързо реагиране“ с... „миротворска и хуманитарна роля“. Всички, без Дания, решават да се създаде до 2003 г. общоевропейска военна сила от 100 000 души с 400 бойни самолета и 100 кораба, годна да интервенира в своята „сфера на влияние“ (на първо време в Африка) в срок не по-голям от 60 дни, като се поддържа нейната боеспособност най-малко в продължение на една година. Гер-

мания обещава 13 000 войници, Великобритания и Италия по 12 000, задълженията на другите са по-скромни. От своя страна Франция, Германия, Белгия и Люксембург вече са образували своя „Еврокорпус“ с личен състав от 60 000 души, а през 1995 г. Франция, Италия, Испания и Португалия се договарят за създаването на обединени въоръжени сили (ЕВРОФОР) за осъществяване на операции под егидата на ЕС.

По време на войната на САЩ в Ирак, френското и германското политическо ръководство са против нея и стигат до заключението, че за ефикасното дипломатическо противопоставяне на САЩ ще им бъде необходима, макар и в по-отдалечена перспектива, една „силова поддръжка“, тоест силна общоевропейска армия. Обсъжда се също и превръщането на „Еврокорпуса“ в единни европейски въоръжени сили, включващи освен армията, ВВС и флота, осигуряване на координацията им, съблюдаване на единни стандарти и създаване на своегорода европейски Пентагон в Брюкселското предградие Тервурен. Идеята намира изненадващата поддръжка на Великобритания в лицето на Тони Блеър, която смущава Вашингтон и предизвиква енергичните му възражения в полза на НАТО.

Поради настъпилата криза и американското противопоставяне, финансирането и ангажирането на военните индустрии за реализацията на тези планове си остава засега на хартия, но този въпрос едва ли ще бъде свален от дневния ред на ЕС, освен ако последният не се разпадне.

С оглед изложените факти и крачки „напред и назад“ в мирното конституиране на Съединените европейски щати „отгоре“, някои разделят историята на Европейската интеграция на четири етапа, напомнящи някогашните „етапи в строителството на презрелия социализъм“. Както е известно, всичко завършва със самопризнанието на покойния Живков през 1989 г., че ставало дума за едно... неосъеще. Дали съдбата на ЕС ще бъде подобна или глобалната системна криза на капитализма ще предизвика неговия „спонтанен аборт“, ще стане ясно в едно недалечно бъдеще.

Основните задачи, прокламирани от „отците – основатели на ЕС“ са:

- 1) осигуряване на общ вътрешен пазар за **капитали, стоки, хора и идеи**;
- 2) обща парична единица (**еврото**) и **митнически съюз**;
- 3) **общо политическо, полицейско и юридическо „пространство“**;
- 4) **охрана на външните граници** срещу евентуално

ново „преселение на народите“ към ЕС, наследил Римската империя, която е разрушена и завладяна от инвазията на „варварите“;

5) споделени правомощия между съюзната бюрокрация и нейните институции и националните им аналози в отделните държави-членки;

6) всемерно укрепване на социално-икономическото (и „морално-политическо“) единство на страните и гражданите в ЕС.

Всички тези цели, както не е трудно да се види, са в интерес на едрия европейски капитал и властта на бюрократите в Брюксел:

- „Общият пазар на труда“ позволява набиране на евтина работна ръка от „бедните роднини“, с което и цената на „отечествените“ наемни роби, имащи засега по-висок жизнен стандарт, пада.

- Общата валута облагодетелства конкурентоспособността на най-развитите европейски икономики.

- Общото полицейско и юридическо „пространство“ и охраната на границите трябва да улеснят наказателните операции срещу „тероризма“, „поддривните елементи“ и най-вече срещу класовата борба и бунта на безработните, гладните и преследваните в „общността“.

Крайната политическа, икономическа и социална цел, както посочихме в началото, е създаване на Империя на европейския транснационален капитал, олицетворена от една Европейска федеративна свръхдържава, способна да противостои в конкурентната борба за световно владичество срещу САЩ, Китай и другите, появяващи се в процеса на „глобализацията“, гигантски военно-икономически и финансови образувания, както и за консолидиране на класовото господство на буржоазията в стария континент.

Една от бариерите срещу тези цели се оказва най-голямата, многолика криза, която Европейският съюз преживява от основаването си. В нейната основа стоят фактори от различно естество.

Тази криза на капитализма не е от класическите, циклически-четирифазни кризи от времето на Маркс. Тя не е конюнктурна, нито преходна, а засяга самото съществуване на капитала.

Финансовата криза на съвременния капитализъм, чиято основа е скръщаването на наемния труд в реалната икономика, е само една от проявите ѝ. Кризата обхваща банките и борсите – центърът на финансовата власт, където се реализират най-големите печалби и се контролират невиджани в миналото натрупвания и „движения“ на капиталите. •

(слева)

ТЕМА НА БРОЯ: ИЗБОРИРАНЕ 2014

Защо ви нямаше в бюлетината?

» » » продължава от страница 1

избираш кои муцуни да впишат в бюлетините. Второ, като влязат в парламента, с ченгел не може ги изкара. Трето, като си гласувал, с това не си им позволил да напускат парламентарната си група, да стават „независими“ или да влизат в друга група. Четвърто, не си им дал разрешение то си да правят коалиции, за които не са споменавали преди. Пето, ако си нарушат обещанията, какво правиш? Абе ти сещаш ли се какво точно ти обещаха партиите преди изборите?

Гледам, че се запъва, не си е написал домашното, и му подказах:

– Новият станишев на белепето рече, че искал „сиуна държава, а не сиуна власт на един човек“. Държавата, вика, да вуезе в икономиката и да регууира, правилно да преценява нуждите на обикновения човек от селата, малките и големите градове. А солташакът му, мнооого левият Янаки се изперчи, че „партията ни е на страната да огромното мнозинство от народа, тя иска да постигне достоен живот в справедлива държава“. Ти верваш ли им?

Защо ти трябва някой от парламент или министерски кабинет да ти позволи да го имаеш? Нали се кълнат, че управляват за доброто на народа?! Ама питат ли го що е добро и хубаво? Не!

– Ами... не.

Правилно. Батебойковците ще запазят сплескания ганък и ще позволят на общините да стрижат богатите. Щели да санират панелките и ще раздават енергийни помощи. Щели да подобрят събираемостта на държавните вземания. И ще решат демографските проблеми, грижите на учители, пенсионери и цялото останало човечество. За капак и магистралите ще довършат, всичките, да се пукат душмани от яг! Е, ще го направят ли?

– То зависи, някои неща, гето са им изгодни...

Точно така, гето са им изгодни. Ами Барекков? Вече го наричаха „новия Тодор Живков“, обидиха бате ти Бойко с това, ама не е голя-

ма лъжа туй. Ще отваря милион работни места, сигурно келнери, чистачи в хотелите, охранители и проститутки, понеже много му е мил туризмът. Щял пак да въведе за дължителна казарма и ще вкара в нея всички неграмотни... Да бе, да, то с политици и партийци цели дивизии ще се получат... Щял и той демографията да оправя – в полза на българите. Вече и министерство си измисли и го поиска – на демографията и миграцията. А какво ти обеща ДПС? Нищо определено, ама за ДПС после ще ти разправам подробно. Реформаторите, те пък повече за разговор на ДПС срещу себе си грънкаха. Всички вкупом обещаха мед, масло, ракия и кебапчета на корем до края на мандата си. Е, как ми-

слиш, ще си изпълнят ли обещаното?

– На кукво лято! – категорично отсече подложената на пропагандата ми единица население. – Ама ако вас ви имаше в бюлетината, нямаше да лъжете, нали? – добава с надежда.

– Ако ни имаше – казах търпеливо, – какво очакваш да направим? Не че няма какво. Ще приемем закон, който отменя всички закони. Ще наредим всяко село, всяка улица и всеки микрорайон да свиква събрания на жителите си, на които да обсъждат как да живеят, а като се разберат, да пращат делегати за спогождане с другите села и квартали. Ще разпуснем полицията, армията и съдилищата, събранията по места да си избират съвети,

а тези съвети да въведат график за дежурство на всеки гражданин като милиционер, а след дежурството да се отчете пред съседите си какво е свършил и от какво се е скалал. Ще конфискуваме фабриките и земеделската земя от чорбаджиите и ще оставим да ги стопанисват работническите колективи и селските кооперации. Ще кажем на хората да си спретват потребителски кооперации, които да се договарят с производителите, същите работнически и селскостопански съвети за снабдяване с продукти, лекарства, грехи, ремонти на жилища, превоз, каквото се сетиш.

– Ех че хубаво! – провикна се момъкът.

– Хубаво я! – троснах се накрая. – Ами като е хубаво, защо ти трябва някой от парламент или министерски кабинет да ти позволи да го имаеш хубавото! Нали се кълнат, че управляват за доброто на народа?! Ама питат ли го що е добро и хубаво? Не! Значи, народът САМ ТРЯБВА ДА СИ КАЖЕ. И не само да каже, щото тия веднага оглушават, когато народът рече да се обади, а и ДА ГО НАПРАВЯТ! •

Хасан Девринджи

ТЕМА НА БРОЯ: ИЗБОРИРАНЕ 2014

Злото ДПС

» » » продължава от страница 1

оборудвана с мощни помпи за източване на средства от обществото – данъчните органи и закони. Държавната машина, за да не изгуби равновесие и да се потроши на някой остър завой, се заобикаля с обръчи от фирми. Държавата е като пиявица върху тялото на обществото и като всяка пиявица отделя обезболяващи вещества, та жертвата да не се усети. Държавата го прави чрез самореклама, като убеждава населението, че му е жизнено необходима. Ако населението спре да вярва на обезболяващите приказки и понечи да се почеше, държавата разполага с репресивни органи, които не само да пернат немирната ръка, но и да избият от главата на народа мисълта да се чеше, камо ли да отскубва паразита от жилите си.

И така, кой от всички стълбове на държавността руши ДПС?

Никої. Напротив, укрепва ги. Има си фирми, които получават държавни поръчки, за да се хранят. Имат държавни и общински длъжности (бюрократи), в които вкарват послушните на партината дисциплина хорица, на които им е наредено да правят услуги на съпартийци. Приемат за чле-

нове всякакви етноси и вероизповедания, тоест съхраняват „гражданския мир“, едновременно с това плашат турците с призрака от миналото – „възродителния процес“ – и приемат бремето да служат като плашило за българите от „турски бунт“. При това не допускат да излезе наяве цялата истина за „възродителния процес“, нито да бъдат отворени досиетата. Подкрепят евроинтеграцията и членството в НАТО. С две думи – стабилизират държавността, като правят гражданите зависими от съществуването на държавата, чрез корупционни и галавераджийски връзки между бюрократите и обществото. Не цялото, разбира се. Хранилките със зоб не са бездънни, а и бездънни да бяха, ако няма оцетени, кой ще служи за пример какви патила се падат на (законо-)непослушните? Неравенството е условие да съществува всяка държава.

По описания горе начин постъпват **всички** партии. Ако за подобни действия ДПС е набедена за „антидържавна“ (голяма чест!), то същото обвинение важи и за всяка друга партия у нас.

Но, ще възрази някой върл „патриот“, това не е **българска** държавност! ДПС са проводник на интересите на чужда държава!

Върляят патриот, който обикновено е тесногърд провинциалист с мотото „всяка жаба си тежи на мястото и всеки камък да си знае гола“, би трябвало, от чисто и искрено родолюбие, да познава историята и то истинската, без митове и шмекерши. Никога в историята ни не сме имали пробългарско, тоест **пронародно** правителство, без значение какви партии и коалиции са го съставяли, без значение кои канове, князе или царе са ръководили. Защото от една страна, партиите са имали лична полза от чуждо покровителство, а от друга, не са имали такава социална база, оперни на която да гръзнат да рискуват да се опълчат на всички кандидати за освободители, цивилизатори и просто колонизатори. Не ги е подкрепял народът, не е бил готов нито доброволно да страда за каузите на властниците си, нито да умира, нито е вярвал в искреността на обещанията. Когато е хващал вярата, е сърбал горчива попара.

Даже по-скоро и най-вече „патриотичните“ партии са напъвали да поставят страната под някой Голям брат. Обикновено под един съвсем определен Брат, братушка на галено. Друг вид „патриоти“ предпочитат Братър от посочака залез слънце. Това е цялата

разликата помежду им. Само че ДПС, като партия с най-малко провинциално мислене в България, не се напъва да докара Буюк Агата (пак значи „Голям брат“) от Анадола. Защо ли? Защото лидерите – или поточно казано **вождовете** на ДПС – твърдо знаят, че „по-добре пръв на село (в европодчинената България), отколкото последен в града“, особено когато градът е мегаполис като Истанбул с население колкото трийсет електората на ДПС.

Както всички български партии, ДПС е родом от ДС. На единия край на политическия ни спектър баламосаният електорат утвърди генералите и полковниците от Държавна сигурност, в другия край – фатмаците и простите доносници от същото ведомство, а по средата остави да се мотаят разни персонажи с богат компромат в негостъпните досиета или мераклии да служат (и мамят) на двамата господари, но селската им хитрост не минава. С кого именно са свързани кадрите от ДС? С Анкара или с Москва? Да, има вариант, че някои бройки са преотстъпени, но дали на Турция? Защо не на по-важните играчи от голямата политическа галавера във Вашингтон или Брюксел?

ДПС поощрявала ислямизацията... Ще хукнат из стра-

ната ни свирепи джихадисти, ще хвърлят бомби и ще режат глави. Само гето джихадистите първо режат глави на такива като гладко обрвснатите ръководители на ДПС, за гето живеят охолно, не почитат всеки миг Корана – грешници неспасяеми. Не, ДПС, както всяка друга **държавотворна** партия предпочитат опитомена религия, подчинена на политическата власт. Същото ламтят и останалите партии – лидерите им ходят на черква, строят храмове (когато няма здрави училища, гостъпни болници и достойни жилища за една трета от населението, а още една трета са на ръба на поносимото) и си затварят очите за галаверите на поповите. С какво християнският фундаментализъм е по-добър от ислямския?

Пак патриотите нашенски се обаждат, че „дърво без корени не бива“, но човекът не е дърво. Нека националистите не свят по себе си, не всички люде на този свят са кютуци с дървени глави.

Така че, ДПС е крепител на държавността у нас. И ако не харесвате държавността, то не е заради ДПС, а заради самата държавност като явление, като проклетие, като заговор срещу свободата на всеки народ. •

Хасан Девринджи

МАШИНАТА ЗА МИЗЕРИЯ

Кой как си представя неравенството

От телевизионния екран ни гледа закръглен „симпаяга“, който обяснява откъде се е появило социалното неравенство. Изтъква две причини: първата е, че ами едни можели, други не можели да „играят на пазара“; втората – държавата давала предимство на едни фирми, а на други – не. Водещият предаването журналист с умна физиономия кима. Пак добре, че не бърбори върху говоренето на госта си, въпреки че след таква изявление би трябвало с няколко уточняващи въпроса да разбие на пух и прах циничното обяснение на закръгления персонаж.

А персонажът, окуражен от липсата на възражения, развива свръхценната си мисъл: уж свободният пазар бил „динамичен“, едни компании се издигали, други западали, докато държавната регулация е „чист комунизъм“, дето „сме го видели и сме патили от него“.

Можем да се съгласим, че държавата дава предимства на едни финансово-предприемачески групировки, обикновено спонсори на управляващата партия, а на други полага крак, докато не си платят за спокойствието или

не се оттеглят на втората линия по-скромни печалби, в очакване да дойдат на власт техните политически представители. Само че това е едва част от истината, не цялата. Половин истина е лъжа.

Останалото, изречено от „симпаягата“ и неоспорено от „обективния“ журналист, е чиста лъжа. Защото, първо – каквато и да е динамиката на пазара, колкото да скачат едни акции и да падат други, средният и едрият бизнес почти никога не се сгромолясват от върха до социалното дъно. Да сте виждали предприемач или банкер, които след фалит ровят в кофите за боклук? Редят се на опашки пред столовата за бедни да сръбнат миризлива чорба от пластмасови чашки? Продават кръвта и бърбечите си? Да, можете да срещнете техни служители, продънени до гива мизерия, но това са *наемни работници*, били на фона на останалата маса население добре платени, а после изхвърлени зад борда от собственците на работните места. Пак добре, ако не се озовават в следствения арест, за да операт пешкура за престъ-

пленията на чорбаджията си, когото прокуратурата е решила да погне, за да си покачи имиджа пред „обществеността“ – тоест да блесне в медиите като „работеща институция“.

Второ, какво означава „можене и неможене“? Можене в какво? Да прецакаш ближния? Да успееш да (се) продадеш на пазара? Или да продадеш задника на друг, както правят сутеньорите (и политиките)? Без много да ровя в паметта си за примери, веднага се сещам за известни имена на учени, изобретатели, писатели и художници, реално обогатили човечеството със знания, технологии, културни ценности. Поне половината от тях са спечелили единствено слава и то не приживе. Умрели са в горчива сиромашия, докато плодовете на творчеството им са напълнили джобовете на галавераджии, търговци, юристи, чиновници. Приживе едва са свързвали двата края, без да спират да творят по вътрешен свой импулс. Чак след смъртта им техните открития са обявени за велики (и носят субсидии на университети), книгите за класика (и печелят издатели с търговци),

картините или музиката за шедьоври (чети: с голяма единична цена или право на разпространение). Останалата половина от същата категория творци все нещо е спечелила от труда си, но не толкова, колкото „можещите“ да продадат техния труд. Част от творците поначало са били достатъчно заможни, за да успеят спокойно да работят. Обаче единици са онези, които са съчетавали в себе си уменията на търговци и дарбата на творци, при това безкористни творци, защото никои учен, изобретател или художник не тръгва да изучава някакъв феномен, да конструира нова машина или да рисува картина с предварителната нагласа „абе колко ли ще спечеля“. Мисълта да възнаграждение идва после. Александър Бел е мотивиран да направи апарат в помощ на глухите, с които общува като учител. Джеймс Уат работи над парната машина, за да изпомпва вода от мините, в които постоянно се давят хора. Братя Райт са пленени от мечтата за полет. Импулсът за творчество иде отвътре, той е потребност на разумното същество и не се интересува от наградата,

така както влюбвайки се искрено, ние не броим наум богатствата на родителите на обекта на любовта си.

Но да бъдем точни – закръгленият тип все пак, без да иска, призна истината за причините на неравенството: **неравенство има, защото едни могат да крадат, а други не могат**. Неможещите или не искат, или не успяват да се оттракат толкова, но все пак са принудени да пробват, защото системата на капитализма възнагражда крадците. На някои от тях обаче майсторлъкът на кражбата не им е в сърцето. Дори пробвайки, остават дребни аматьори, които все са „вътре“ или направо „капо“ пред професионалистите в присвояването на чуждия труд, чуждото творчество, в обявяването на всичко от този свят за „собственост“ – и ограждането ѝ със закони.

Това е отговорът. Има само един „талант“, който разделя хората на бедни и богати – *талантът на паразита*. И около тази съмнителна дарба се гради цялата идея и практика на буржоазния свят. •

Васил Арапов

МЕДИИ И МАНИПУЛАЦИИ

Визия за телета

Надали някой още храни илюзии, че телевизията и прочее средства за масово осведомяване съществуват, за да ни информират, да повишават нивото ни на разбиране на света, който обитаваме, да разширяват като преляла река общата ни култура, да ни карат – с две думи – да мислим. Не, не бива да мислим, защото, ако се замислим, току виж започнем и да действваме умно, а тогава за глупациите отгоре ще свърши авантата.

Момент, лъжа се. Има немалко граждани на тази и други страни, които тъкмо илюзии хранят. Да бе бяла, че си късат от залька, за да хранят собствените си мечти в розово. Уви, късат от залька си за съвсем конкретни и напълно материални гърла, дълбоки като гупката в бюджета и ненаситни като... като себе си. Няма с какво да се сравнява алчността.

Хляб и зрелища е била древноримската рецепта за удържане на властта. Чрез хляба и зрелищата е работела и другата хватка – разделяй и владей! Дай на едни хляб, на други кажи, че не го заслужават или че първите са излапали всичкия хляб – ето ти разделение. Спретни едно лъскаво и гръмогласно представление, нека простолюдието зяпа, нека се кара

кой от палячовците (защото гладнаторите в днешно време са от друга нива) е по-готин, нека се бие за по-добри места в залата. Нека гледа как лигльовци с напомапи мускули и лигли със самочувствието на неземни красавици „оцеляват“ в далечна Камбоджа, като постоянно изпадат в „депресии“ и истерии без кавички, все едно не знаят, че никои от организаторите на шоуто няма да ги остави да пукнат от глад, от нараняване, от изблик на ярост на другия състезател. Все едно не знаят, че „изпитанията“ им имат точен краен срок, след което ще се върнат у дома, където не са сетни несретници с вятър в джобовете и износени панталони.

Я обаче ги остави да оцелеят *тук*. На минимална заплата, за неопределен срок, без перспективи за измъкване, без обгрижване зад кадър. Всеки репортаж за бедността в България, която стремглаво пропада за мнозина до нивото на Камбоджа, е един „Сървайвър“. Такива репортажи не се правят за изобличаване на корена на проблема, те служат пак за шоу, но и за сплашване на все още незатъналите в бедността зрители – бъдете послушни, за да не станете същите клетници. Новините се мяркат и

отминават, следват реклами, после истинското шоу и пак реклами, и пак новини с „шокиращи“ кадри, заснети не в името на истината, а за телевизионен рейтинг, за привличане на рекламодатели. Така от екрана с фалшиво драматичен тон ни говорят за *парадокса* как циганчета прекарват детството си по сметища, а в следващата минута водещите с умиление ни разказват, че *британското кралско семейство* щяло да си има *ново бебе*. Старото омръзна ли им вече? Или се изтъркало да го снимат срещу заплащане? Ами да го продадат за благотворителност тогава, само източно-европейчета, азиатчета и африканчета ли ще стават за стока?

Или да вземем великата пошлост ВИП БРАДЪР. Заиграване със „соца“, подигравки със страшното, но не от смелост, а от глупост; едновременно с плоските шеги – страх от нелепото, което би трябвало да е за присмех. Я да бяхте възпроизвели една барака от Белене! Или истинския разкош на партюкратите! Не им стиска на организаторите. Шоуто не бива да показва истината, само да я изопачава. То показва обаче друго истинско – нищожеството на събраните пред камерите „винове“. С какво

именно са „важни персони“ сборището пачаври и пуяци? С какво са по-важни от мишората с инфаркт на 300 метра под земята? От уличния чистач с мъчителен артрит? Искате да покажете „лични грами“? Кои кого оножда, кой кому не върнал пари или дал пари и затова е приятел до гроб? Кои е с повече самочувствие от останалите? Истинските грами едва проблясват в новините, за много кратко, колкото да не останат в съзнанието. Истинските хора не се излагат като зейнали помийни ями, доблестните постъпки не кудкудякат за себе си. Какво ще научи зрителят от съзерцаването на „винове“, от слушането на анализи на техните „стратегии“? Че всеки човек е боклук? Че за да „успееш в живота“, трябва да си предател, истерик, грубиян, приятел с банкер, тъпанар, клякар, лицемер, гъзолizeц, самоохвалко? Това, че нашият „елит“ и придворната му пана не са хора за пред хора, е известно отдавна. Нищо ново за научаване.

Ето това е телевизията и другите медии. Преди всичко – средство за баламосване, за демотивиране, за омърсяване. Гледаш мръсници на екрана, свикваш с мисълта, че и ти си мръсник. Възприемаш погадените „ценности“,

реагираш според спуснатите стереотипи на поведението. На второ, но още по-важно място, медиите са машини за пари. Някой печели от излъчването на помя. От реклами, от договори, от субсидиране. Шоуто изпомпва средства от други области на т. нар. културна сфера. Системата жертва полезното, за да произведе и пробута за консумация изгодното ѝ. Понякога ще направи гаф, ще спомене, че Левски е бил заловен от полицията, съден по правилата и признат за виновен в убийство. Обаче и гафът е показателен, защото *гнес* и Левски, и Ботев, и други революционери щяха да бъдат залавяни, осъждани и убивани – от времето на султана промяната е само в униформите.

Крайният резултат е, че зяпаме, оглупяваме, държим се така, че да не пречим на машината за пари, да я захранваме да ни промива още повече мозъците, за да прави още повече пари. Нека повечето зрелища зальгват празните стомаси. Ако няма достатъчно хляб, сервирайте повече зрелища.

Когато няма хляб, гледайте телевизия, тя ще ви покаже как се ядат пастаи.

Веднъж за таква нещо бяха строили гилотина. •

Шаркан

БОРБАТА С КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Никос Мазиотис: Борбата продължава!

» » » продължава от миналия брой

Важна роля за избора ни да мимнем в нелегалност изигра и това, че не искаме детето ни да расте, гледайки ни зад решетките. В тази ситуация стана и възобновяването на дейността на „Революционна борба“ с нападението на 10 април 2014 г. срещу сградата на Централната банка на Гърция, на улица „Америка“, в която се помещава и постоянният представител на МВФ в Гърция. Като член на „Революционна борба“, поемам политическата отговорност и за това нападение!

В Монастираки, за да избегнеш ареста, започна да стреляш в тълпата от нищо неподозиращи граждани. В резултат на това бяха леко ранени двама туристи. Какво имаш да кажеш за това?

Първо, съжалявам много, че бяха ранени, дори и леко, двамата туристи. Да пазим да не пострадат невинни граждани е нещо, което „Революционна борба“ много внимателно е спазвала и това се доказва и по време на съдебния процес, където ни обвиняваха, че с бомбените атенати сме „застрашавали без-

разборно живота на хората“. След дълга битка в съдебната зала повечето обвинения за атенатите не издържана, останаха само свързаните със стрелбата срещу тримата офицери от МАТ в Екзархия през 2009 г., което беше отмящение за убийството на Алексис Григоропулос.

В случая с Вулгаракис (гръцки политик, министър тогава – б. прев.) се доказа, че намерението ни да убием този негодник беше отменено от самите нас, защото имаше опасност бомбата да бъде открита и затова детонирахме взрива по време, когато нямаше опасност за случайните минавачи, не бяха застрашени дори полицаите, които се намираха наблизо.

В случая с нападението срещу Министерството на икономиката на площад „Синтазма“ имаше грешни, незначителни наранявания на граждани, като съдът взе под внимание, че полицията, въпреки двете предупредителни обаждания, не отцепи пространството около сградата и изложи на опасност живота на хората. Една жена беше ранена и получи обезщетение от държавата, а някои полицаи бяха глобени за този гаф.

Полицията в крайна сметка призна, че е поставила в опасност живота на хората. Има доклади на Американското посолство в Гърция, в които се казва, че членовете на „Революционна борба“ „рискуват много в опитите си да не наранят цивилни граждани“.

Винаги сме вземали предпазни мерки, никога не сме били безразлични към живота на хората, независимо от целта ни. В Монастираки, както се казва и в документите от разследването, нараняването на двамата туристи става от рикошети, а не от директни изстрели. Раните и на двамата са долу ниско в краката, което означава, че изстрелите са били ниски, те не са били на прицел. Е, как тогава съм обвиняем в опит за убийство на тези хора и то даже съм искал да ги убия преумишлено? Тук има много лицемерие.

При три наши акции полицията постави в опасност живота на хората. Веднъж на „Синтазма“, пред Министерството на икономиката, където от глупост не заграждат пространството. Втори път в Министерството на труда, където охраната запобява на един бездомник

да пренесе сака с бомбата от входа на Министерството, на няколко метра встрани. Третият случай е пред Фондовата борса, където полицаите дори и не предупреждават служителите да напуснат.

Има обаче и други примери, в които полицията убива при опит за арест и след това не последва никакво наказание на виновниците. През февруари 2010 г., в операцията за арестуването на Мариан Кола, полицията застрелва с 9 куршума един случаен гражданин, Никола Тоду. Никою не беше обвинен за това убийство. Тогавашият министър на общественения ред Христохис каза, че „Да, беше отнет един човешки живот, но важното е, че са заловени двамата престъпници!!!“ Ето тук е лицемерието за стойността на човешкия живот. Полицаите се интересуват от това да защитават живота на своите шефове и себеподобни. Същото важи и за политиците, висшите държавни чиновници и капиталистите, които се интересуват само от живота на хората от тяхната класа, докато живота на другите го нямат за нищо. Те имат наглостта да ме обвинят в опити за убийство,

докато те, със социалната си политика извършват геноцид, отговорни са за масови смъртни случаи, 4000 самоубийства, за починалите хора от липси на лекарства в болниците, отговорни са за хората, които всеки ден ровят в боклука, за да се хранят, за милионите безработни, за обединяването на един цял народ!

Защо искате да напуснете толкова бързо болницата „Евангелизмос“?

Условията в болницата са подигравка с човешкото достойнство. Бях държан по 24 часа на геноношице в една стая-килия, с маскираните от Антитерористичната служба около леглото ми. Осветлението беше включено нон-стоп, 24 часа пог претекст за сигурност. Пак пог претекст за сигурност, когато ми махаха катетъра, се опитаха да ми сложат белезниците на ръцете. Противопоставих се, като изтръгнах всички банки с антибиотици и казах на докторите, че няма да приема повече никакво лечение и ще започна гладна стачка. За да отида до тоалетната, трябваше вратата да бъде широко отворена, пак заради сигурността, за да могат да

» » » продължава на страница 6

ИНИЦИАТИВИ

Нова интернет страница за историята на анархизма в България

От съвсем скоро в социалните мрежи може да бъде намерена новата страница „История на анархизма в България“. В нея могат да бъдат намерени архивни фотографии, придружени с кратък текст, на активни дейци на движението. Снимките на Георги Шейтанов, Гео Милев, Михаил Герджиков, както и на първия брой на в. „Свободна мисъл“ от 1990 г., са само малка част от любопитните публикации.

Историята на анархистическото движение в България през различните исторически периоди е игнорирана, цензурирана или направо изтривана от официалната история на страната. Тази страница е скромна опит дългата и богата на събития, трагизъм и героизъм история на българския анархизъм да стане достояние на повече хора. „История на анархизма в България“ само за няколко дни набра голям брой читатели.

Създателите на страницата отправиха призив всички, които се интересуват от историята на българския анархизъм, да се включат в проекта. „Ако имате стари снимки на дейци от движението и ни изпратите копия от тях, ако знаете нещо за анархизма във вашия роден край, ако имате някакви запазени документи, вестници от анархистическия печат или пък си направите усилието и се свържете с някой ветеран и запазете неговата история, всичко това ще бъде от полза за общата идея да съхраним спомена и популяризираме историята на едно социално движение, което – смело заявяваме – няма аналог в нашата действителност и което има своето бъдеще“, призовават авторите във фейсбук страницата. Скоро ще бъде направен и интернет сайт за историята на анархизма в България. •

СМ

ИНИЦИАТИВИ

Бъди промяната!

В средата на септември се проведе второто издание на фестивала „Бъди промяната“. След като през миналата година той беше организиран във Варна, този път домакин на събитието беше София.

От 12 до 14 септември в градската пред „Кристал“ хора от различни активистки групи представиха инициативи, с които целяха да покажат една алтернатива на статуквото и отправна точка към нови хоризонти, основани на самоорганизацията, солидарността и самоинициативата. Затова целият фестивал, организиран от социален център „Аделанте“, Солидарен център – Варна и „Обединени“ – Велико Търново, се базираше на самоиздържането, т. е. той нямаше финансиране от Столична община, НПО-та, фондации или партии, а само от хората, участващи в него.

Фестивалът „Бъди промяната“ се проведе под надслов „След протестната вълна...“, тъй като мрежата от хоризонтални структури, организирана първия по рода си подобен фестивал, се зароди именно по време и след масовите протести в страната през 2013 г. Той беше посветен на хоризонтални алтернативи на сис-

темата – икономически, социални, политически, екологични.

В рамките на три дни няколкостотин души имаха възможност да наблюдават лекции и да участват в дискусии върху наболели обществени проблеми, както и възможности за тяхното решаване. В тази връзка имаше гост от Гърция, участник в „Инициатива 136“, чиято цел бе да разясни борбата им около приватизацията на водата в Солун, както и какви решения са взели. На дневен ред стоеше и въпросът с отминалата вълна на протести и окупации, за които говори Ивайло Динев, а гости от колектива GrimethInc. представиха различни движения след края на „Окупирай“. Имаше лекции за пермакултурата, за основите на веганизма, опазването на природата и защитата на животните. Беше представена веганска кухня, като всеки желаещ можеше да опита.

Едно от основните събития във фестивала беше представянето на книгата на гръко-френския философ Корнелиус Кастроиадис „Проектът за автономия“. Тя е поредното издание на независимото и самоорганизирано издателство „Анарес“. Бяха прожек-

тирани късометражните филми „Власт“ и „Контражур“, които са пример как в действителност може да се прави независимо кино. Преди самите прожекции имаше и лекция именно на тази тема.

Участие във фестивала взеха и „Човешка библиотека“, които представиха новата си книга – „Приказки за юнаци и злодеи: Промяна“, която можете да намерите свободно на страницата им. Произведението представя фрагменти от протестите и окупациите през призмата на различни творци. За приятната атмосфера и настроение спомогнаха групата Bright Sight, както и рапърът-активист El Freedano.

На фона на всичките събития, които съпътстваха фестивала, имаше детски кът, където деца си играеха, рисуваха и се забавляваха.

Не липсваше и безплатен пазар, на който всеки можеше да вземе или остави нещо, напълно свободно – без бартер и без пари.

Въпреки есенните дъждове второто издание на фестивал „Бъди промяната“ завърши успешно. Участие взеха много хора, а отзивите им бяха повече от добри. •

СМ

БОРБАТА С КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Никос Мазиотис: Борбата продължава!

» » » продължава от страница 5

ме наблюдават „качулките“. Да добавя само, че всички изследвания, преди да ме оперират, станаха в присъствието на спецполицаяте, те бяха и в операционната зала, преди да ми сложат упойката – забелязах, че бяха сложили бели престилки.

При тези обстоятелства предпочетох да се укори прехвърлянето ми в болницата на затвора „Коридалос“. В затворническата болница ме сложиха в изолатор, което е в нарушение на затворническия правилник, който се предполага, че управата на затвора трябва да спазва. Два дни бях в изолатора, докато директорът и управителният съвет на затвора решат при какъв режим ще бъде държан. В крайна сметка решиха, че ще излизам за 4 часа от килията, в един коридор, дълъг не повече от 10 метра, където имах достъп до телефон, но продължавах да бъда в изолация и ми беше забранено да влизам в контакт с други затворници, както и да излизам на двора.

Смяташ ли, че „Революционна борба“ има подкрепата на обществото?

Смятам, че ако целта на една революционна организация е да реши проблемите на хората и като такава се бори срещу потисниците и експлоататорите на същите тези хора, срещу тези, които ги ограбват, използват и убиват, тогава е логично, въпреки медийното промиване на мозъци, което представя членовете на въоръжените организации като антисоциални и престъпни чудовища, че една голяма част от народа

ще приветства действията на бунтовническите организации.

„Революционна борба“ има характеристиките на такава организация и аз вярвам, че отговорът е да, има подкрепата на обществото. Мисля, че много хора биха желали в настоящите условия да грабнат „калашниците“ и да „изчистят“ палачите на народа. Именно затова има нужда от едно революционно движение, което да организира тези хора.

Много хора биха желали в настоящите условия да грабнат „калашниците“ и да „изчистят“ палачите на народа. Затова има нужда от едно революционно движение, което да организира тези хора.

Това, че „Революционна борба“ има подкрепа, се доказва от факта, че властите обявиха награди за главите ни от 2 милиона евро, за мен и Пола Рупа, по милион за всеки от нас. Ако държавата беше успяла да убеди хората, че нашите действия са насочени срещу обществото, нямаше да има нужда да прибегва до такава подла мярка каквато са „наградите“, т. е. срещу заплащане,

а щеше да разчита на доброволното сътрудничество и на социалната отговорност на обществото. А колко гнусно и подло е това, да станеш предател срещу заплащане се доказва и от историческия факт, че дори германците, преди да напуснат Атина през 1944 г., са избили всички свои преводачи, лакеи и доносници.

За това кой има обществена подкрепа е показателно и това, че аз, Никос Мазиотис, член на „Революционна борба“, след като ме освободиха от затвора през 2011 г., можех да се разхождам без притеснения по улиците, а Самарас, Венизелос, Папандреу, министрите, подкрепиха Меморандумите, депутатите, които гласуваха всички тези антинародни мерки, не могат да се движат по улиците без въоръжена охрана!

Ако имаше възможност да изпратиш някакво съобщение към Пола, какво би ѝ казал?

Бих ѝ казал: добре съм, духът ми е на висота. Остани свободна и отгледай нашия син. Въпреки неуспехите, Борбата продължава!!!

*Интервю на Катерина Катини
Превод от гръцки:
екип на „Без Лого“*

БОРБАТА С КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Конспирация на огнените ядра:

ВЪОРЪЖЕНИ С ОТКАЗ. ИЗВИНЕНИЕТО – ОТКАЗАНО

Половинчатите позиции убиват. При нас не съществува „средно положение“. Всеки, който заявява, че е анархист, е изправен пред категоричната дилема да започне да действа или да замълчи и да се откаже от анархизма. Защото анархизъм през задната врата на Закона и с половинчати думи не се прави.

Символика на случайностите

Минаха вече две години и третото поредно съдебно дело на държавата срещу „Конспирация на огнените ядра“ приближава своя край. Театърът на съдебния процес достигна своята кулминация със „свещеното“ право на подсъдимите на „извинение“. Не е случайна символиката на гумите. Всъщност, в правните среди, „извинението“ (като част от защитата) се счита за „свещено право на обвиняемия“. Това е върховният момент на апотеоз на съдебната власт преди издаването на присъдата.

Обвиняемият трябва да се поклони пред съдиите (в Гърция над главите на съдиите винаги има икона на „Сина Божи“), за да измоли прощане за престъплението и греховете си, за милост или за справедливост. На езика на символите винаги сме предпочитали еретиците иконоборци пред справедливостта

на Светата Инквизиция. В реалния свят ние сме анархисти и никога няма да се извиним на никакъв съдия...

Кръстопът на паметта и отрицанието

Нашият отказ да се извиним пред съда не е някаква прищявка или случайност, а част от борбената история на „пропагандата чрез действие“ и анархистите-терористи. Вгледайки се в миналото, поставяме себе си като наследници на другарите Емил Анри, Равашол, Огюст Ваян и десетки други бунтовници.

По онова време другарите са използвали съдебните зали като средство да се чуе гласът на бунта и да се унищожи страхът от властта. „Извиненията“ им са такива, че преобръщат ситуацията и от пленници те се превръщат в обвинители на съдии, свещеници и властници.

Презрителните им усмивки към палачите, пред Гилотината оставят неизличим белег на непокорство в един робски свят. Би било наивно обаче да „обожествяваме“ нашите другари от миналото – канонизирането създава единствено духовници и вярващи.

Ние живеем в друго време и сме длъжни да се борим с предизвикателствата на нашата епоха. Днес, за да се чуе наши-

ят глас извън стените на затвора, не се нуждаем задължително от трибуната, която ни дават залите на съдилищата. В цифровизирания технологичен фашизъм на интернет, където доминира насилственият образ на просистемната пропаганда, има и пукнатини, които, въпреки усилията на властта, позволяват да се чуе и анархистичното слово.

Всяка епоха трябва да открие собственото си отрицание. Нямаме никаква причина да останем залепени към една традиция, която иска арестуваните анархисти да се „извиняват“ пред съдиите. Тези „извинения“, които до вчера бяха вид радикално поведение пред съда, днес може да доведат до стерилно придържане към традициите и обожествяване на миналото без перспектива за развитие. Маняята към историята, идеализацията и копирането превръщат радикалните традиции в консервативни и създават религиозна доктрина.

Днес, когато част от анархистите избират да си сервират претоплен марксизъм и да си фантазират народни въстания, въоръжените бунтовници – анархисти, нямат никаква причина да си лепват етикета на политическа почтеност, който иска непременно политическите затворници да се „извиняват“ на съдиите. Съдии-

те от всички цветове (консерватори, демократи, фашисти) са просто институционални представители на властта и са избрали своя лагер. Тук няма място за диалектика, има състояние на война – между света, който те представляват, и ценностите, които защитавате ние.

За тези две години, в които сме подсъдими по това съдебно дело, защитихме безкомпромисно всички акции на Организацията, една по една. Изложихме причините, заради които те бяха осъществени, защитихме за пореден път своя избор да станем градски партизани-анархисти, развенчахме мита за всемогъщата полиция. Изразихме нашата солидарност с арестувани другари в международен план, подкрепихме публично въоръжените действия, например бомбата на действащите нелегални структури на „Конспирацията на огнените ядра“ срещу директора на затвора „Коридалос“ (заради което ни добавиха ново обвинение в „морално подстрекателство“) и като цяло няма да отстъпим и сантиметър във войната с врага.

Няма да позволим на врага да ни клевети и да изопачава нашите действия. Причините за това ни поведение излязоха извън пределите на съдебната зала и в партньорство с радикални медии и анархистки мре-

жи станаха обществено достояние. Нямаме нужда да се защитаваме поединично, с лични извинения. Всичко, което сме казали, е истина – войната продължава!

Оставаме непоколебими

Казвали сме и преди – това, което сме писали по различни теми, са наши индивидуални или колективни позиции, а не нова „свещена истина“ на „суперреволюцията“, която искаме да наложим непременно. В позициите на хората и групите, които не се предават на врага и поемат политическата отговорност за въоръжени действия, гумите могат да се различават, понякога прекалено много, но това, което единствено има значение, е последователната бунтовническа дейност.

Ако някои анархисти искат дори само от „естетически“ съображения или за лично удоволствие да се „извинят“ (покаят) пред съда, само за да изстрелят порой обиди и срещу съдебната система, то е ясно, че подкрепяме една такава идея. Същото важи и за борците, които, вкарвайки делата в политически дискурс, на практика анулират обвиненията и демонстрират, че бунтът нито може да се осъди, нито да се арестува.

» » » продължава на страница 7

АНАРХИСТИТЕ ВЪВ ВОЙНАТА В СИРИЯ И ИРАК

В земите на кюрдите ИДИЛ е Дахак, а хората са Кава

Изявление на турските другари от Революционно анархистко действие

В Кюрдистан хората се борят срещу Ислямска държава в Ирак и Леванта (ИДИЛ), „възроденото насилие“, създадено от капитализма и държавата, които започват войни в своя полза. ИДИЛ, подизпълнител на държавите, които преследват печалба в региона, атакува хората с призови „ислямска държава!“ и „свещена война, джихад!“ Хората страдат от глад, жажда и рани, боледуват, бягат и умират, но не се предават в борбата за съществуване. Хората се борят не за схеми и стратегии около кръгли маси, не за печалба, а за свободата си, защото свободата е правото да съществуваш. Свободата е живот. Както Кава защитаваше живота, като се бореше срещу Дахак (Кава е легендарен кюрдски ковач, въстанал срещу поробителя Дахак, описан в епоса Шахнаме – б. прев.).

И сега САЩ, ЕС, Турция, всички тези държави, които очакват да спечелят от този регион, създават коалиция срещу ИДИЛ, „възроденото насилие“, която всъщност

не е никаква заплаха за тях. Онези, които не харесват положението си в коалицията, започват да играят номера, да се дърпат обратно, после пак да се натискат в нея, всички променят гумите си между изгрева и залеза и се държат като безумци.

В края на краищата, това е най-очевидната характеристика на всяка държава. Не можем да очакваме от държавите да държат на думата

си, защото те са безпринципни. Безпринципни държави, чието единствено очакване е печалбата, които вчера подкрепяха ИДИЛ, днес воюват с нея, а ще признаят една ислямска държава утре, както са правили и преди, а хората ще се борят за своето бъдеще и своята свобода, както винаги.

Приветстваме всеки, който се бори и защитава живота в Кюрдистан!

Всичките заговори на държавата и капитализма ще бъдат разрушени, възроденото насилие ще бъде угасено, ИДИЛ ще загуби срещу борците за свобода и хората ще победят, както винаги. Черпим своята вяра в свободата от Кава, който се изправя срещу Дахак. Черпим вяра от многото другари, които се борят срещу Дахак.

Всички ние сме Кава срещу Дахак!

Солидарност с кюрдите и борбата им за свобода. Декларация на Черен блок – Иран и Анархистка мрежа за солидарност

Като част от персийски говорещите анархисти, искаме да изкажем своята солидарност с вас и своя неприемлив гняв заради несправедливостите, които понасяте вие, вашите мъже, жени и деца. Всичко това – в името на капитализма и печалбите на вашите окупатори, които не са нищо повече от едни тиранни и военнопредстъпници.

Като анархисти, ние не правим разлика между борбата за права на кюрдите и борбата за права на палестинците. Това е една и съща борба.

Политиката на Имперализма, във всичките ѝ форми и разновидности, която върви ръка за ръка с ислямския режим в Иран, съсипе живота на невинни хора, както в регионален, така и в глобален мащаб.

Властимащите от Запада се опитват да създават впечатление, че се борят с ислямизацията, но вместо да предоставят на емигран-

» » продължава на страница 8

БОРБАТА С КАПИТАЛИЗМА ПО СВЕТА

Конспирация на огнените ядра

» » продължава от страница 6

Според нас истинският проблем възниква, когато някои искат от една страна да поддържат публично един анархистичен профил, а от друга да печелят „слекчаващи вината обстоятелства“, позовавайки се на правни нередности с цел да си извоюват по-лека присъда. Тогава вече действително властта триумфира и се надсмива над половинчатите думи, оправдания и противоречия на вече бившите ѝ съперници. ... За нас обаче паметта е най-строгият съдия – споменът за това, което сме обещали, какво сме говорили и какво сме направили.

Ето защо ние няма какво друго да кажем в съда, освен че сме непоколебими и непокаяли се анархисти-бунтовници от градската партизанска война и подкрепяме с цялото си сърце всички атаки на „Конспирацията на огнените ядра“, за които сме обвинени. Тези атаки са част от нас и ние сме част от тях. Анархията не е идеология, която събира прах по библиотечните рафтове, това е начин на живот и борба срещу властта.

Това направихме ние, създавайки едно анархистко конспиративно другарство. Така се роди едно ново анархистко движение – това на градските партизани, така продължава да съществува Конспирацията на огнените ядра.

Чрез атаките си ние удряме слугите на Системата и нейните символи, разрушаваме банковите храмове на парите, подпалваме партийни офиси, атакуваме частните фирми за охрана и сигурност, поставяме бомби в съдилища, в центрове за задържане на емигранти, в клубове на фашисти, в парламента, в полицейски управления, църкви, къщи на министри, посолства, подпалваме военни машини и военни обекти, палим офиси на вестници и автомобили на журналисти, избираме да живеем извън закона, далеч от естетиката на парите и властта, борим се срещу технологичната обвързаност и отчуждението в съвременния свят, борим се срещу културата на компромисите, срещу експлоатацията на природата и животните.

От момента, в който избрахме пътя на градски партизани-анархисти, знаехме за възможността да срещнем смъртта в битка или да получим дългогодишна присъда. Обаче дори и сега, когато сме затворници на властта, знаем, че поне не сме живели като роби. Защото затворникът ще намери начин да избяга, докато робът, дори и при отворена врата, ще остане в килията си. Затова не съжаляваме нищо за миг. Хиляди пъти да ни осъждат съдилищата по целия свят, щяхме пак да направим същото. Хиляди пъти да се връщаше времето назад,

пак същия живот щяхме да изберем!

Срещу „часовникарите“ и търговците на идеологии

...Не сме „часовникари“, за да измерваме времето и сверяваме решенията си с часовника на „зрелите и обективни обстоятелства“ и алармите на преполаганото „социално събуждане“. За нас времето е тук и сега. Обръщаме се към тези, които имат уши да слушат и сърце да чувстват. Създаваме възможност за един индивидуален и екзистенциален разрушителен бунт, който ще положи основите за колективното сваляне на съществуващия рег.

Всичко останало, което идва от страна на реформистката-антивъоръжена тенденция в анархисткото движение, е политиканство и евтини извинения, за да се прикрие липсата на активност и бавните действия. Днес в Гърция анархистите от градската партизанска борба трябва да се борят не само срещу държавните репресии, но и срещу клеветите на анархо-попите от анти-въоръжената тенденция в антиавторитарните среди. Това е голямото противоречие на нашето време. Докато градските партизани непоколебимо поемат отговорност за атаките срещу властта, премахват тъжната традиция от последните десетилетия,

която показва анархистите постоянно като жертви на репресии (с живописни мотиви като „преследван заради идеите си“, „случайно минавах оттам“, и пр.), срещат войнственост, маргинализация и клевети от една сериозна реформистка тенденция, която паразитира вътре в анархистичните кръгове и се движи в рамките на половинчати алтернативи и самозалъгването в микрокосмоса от острови на лъже-свободата.

Затова не е случайно, че днес наблюдаваме в много случаи как реформистите-анархисти обезоръжават самоорганизираните антиинституционални инициативи и ги подменят от многофункционални инструменти за борба в самоцелни и самодостатъчни. Така всяка една инициатива, откъсната от анархистичното действие, скоро се оказва, че се е превърнала в безобидна алтернативна субкултура на един псевдо-анархистичен лайф-стайл.

В това състояние на апатията разни анархо-попите ни казват, че с твърдата си позиция пред съда провокираме репресии и произвола, и държавата щяла да ограничи „правата“ ни. Истината е, че именно и само защото отказваме компромиси, сме избрали това „юридическо самоубийство“. Фактът, че сме безразлични към многогодишните ни присъди, се дължи не на имунитет към пленничеството в затвора, а на

това, че единственото, което ни интересува, е нашият бунт.

Това е бунт, който никога затвор и никога съд не могат да подчинят. Ако миналия век са издигали бесилки и гилотини за анархистите, днес изграждат изолатори, специални крила в затвори с висока степен на сигурност. От бързата смърт в ръцете на палача минахме към бавната смърт на цимента, решетките и катинарите. Точно тук обаче е мястото, където се срещаме отново с нашите другари от миналото. Тук се въоръжаваме с откази. Тук упоритостта и съзнанието каляват нашия бунт. Тук е мястото, където пазим жива усмивката на загиналите другари, изправени пред ешафода, тук пазим спомена за гласа и последните им думи. •

*Да живее Анархията!
Примирие няма да има!
Долу властта!
Нека станат хиляди огнените ядра!*

Нека се разгарят анархистическите бунтове!

Да живее Неформалната федерация на анархистите-Интернационален революционен фронт (FAI/IRF), да живее Конспирацията на огнените ядра!

Конспирация на огнените ядра – затворническо ядро:

*Йоргос Полидурас,
Харис Хаджимихалис, Христос Цакалос,
Герасимос Цакалос, Панайотис Аргури,
Михалис Никопулос, Йоргос Никопулос,
Олга Економиду, Дамяно Болано,
Теофилос Мавропулос*

АНАРХИСТИТЕ ВЪВ ВОЙНАТА В СИРИЯ И ИРАК

В земите на кюрдите ИДИЛ е Дахак, а хората са Кава

» » продължава от страница 7

тите мюсюлмани гостят до светско образование, те подкрепят строителството на все повече джамии, а това само спомага тези хора да останат изолирани и необразовани.

Нека сега ви разкрием някои мръсни номера, които прилагат властимащите от Запада върху всички групи и съсловия на западното общество, включително и сред западните „левичари“.

Въпросните ляво ориентирани люде всъщност не познават ситуацията в Близкия изток и само отвличат вниманието на световната общественост. Вместо да покажат истинската катастрофа, която е с ужасяващи мащаби, мнозинството активисти в Европа, САЩ, Канада и Австралия бездействат.

И което е по-лошо, левичарският псевдоактивизъм всъщност води до това да мотивира хора от Близкия изток, живеещи в Европа, да участват на съборите пред джамии и да се записват в Хамас, Хизбула или в редиците на подкрепящите ислямския режим в Иран, смятайки, че по този начин подкре-

пят палестинците в тяхната кауза.

За нас е срамен фактът, че въпросните леви и като цяло революционно настроени групи, участват там, стоейки рамо до рамо с Хамас и Хизбула, на фона на знамената на ислямските режими. Медията, която харесват, е „Press TV“, а тя е финансирана пак от ислямския режим в Иран.

Това трябва да покаже на народите от Близкия изток и на световната общественост, че тези хора не са запознати за какво се борим ние тук и какви огромни страдания понасят нашите народи векове наред, в кървавата им борба срещу военнопредстъпници, религиозни реакционери и всякакви други властници.

Ясно е като бял ден, че съборите пред големите джамии в Западна свят са организирани и финансирани от ислямския режим в Иран.

От друга страна „республиканци“ като Джон Маккейн и „демократи“ като Хилари Клинтън най-безсрамно принасят пред медиите, че „Ислямската държава“ е тяхно творение. Резултатът от това е превръщането на народите от Близкия изток в добитък, предназначен за клане...

Друг фактор са фашистките режими в Турция, Сирия, Иран, Саудитска Арабия и Израел, които превърнаха земите на сирийци, иракчани и кюрди в обект на военно-политически пазарлъци, съсипвайки живота на милиони жени, мъже и деца.

Светът трябва да се събуди и да проумее, че това, което всъщност се случва в момента е, че „Ислямският халифат“ на ИДИЛ продава петрол на световните пазари, печели милиарди долари с военната поддръжка от потисническите реакционни правителства на съседните държави в региона.

Ние казваме СТИГА!

Ние, анархистите, трябва да вложим всички сили и възможности за намиране на решение, без да търсим помощ от корумпирани управници, религиозни или други институции.

Хамас в Палестина, подобно на много други религиозни институции, са отпоча на Ционизма, ЦРУ и Великите сили.

Хилядолетната история на Близкия изток ни показва, че всяка религиозна организация, независимо какво име е избрала и какви цели е заявила, е изиграла катастро-

фална роля за обикновените невинни хора.

Когато невинна жена е осъдена на пребиване с камъни и, ако има деца, първият камък трябва да бъде хвърлен от собствения ѝ син...

Когато напуканите пръсти на невинен бедняк трябва да бъдат скълцани с гилотина...

Когато някой бъде пребит с камшик, защото не спазва светите ислямски постове...

Когато невинна девойка трябва да стане 2-ра, 3-та или 4-та булка на някой дърт похотливец...

Когато 9-годишно момиче трябва да се ожени за някой тиран и садист...

Когато родители, тънещи в бедност и мизерия, са принудени да продават органите си, за да нахранят децата си...

Когато вместо свобода, децата получават обезглавените трупове на своите близки...

Когато получаваме труповете на нашите синове и дъщери, заклани със счупена бутилка...

Когато, по волята на Аллаха, нашите дъщери трябва да бъдат изнасилени, преди да бъдат екзекутирани...

...И хиляди други мъчения. Това се случва днес в Иран и във всяка друга страна, в която се спазват бруталните ислямски правила и закони. Това ни показва и каква е същността на ИДИЛ, Хамас, Хизбула и режима в Иран. Всяка религиозна организация, одобряваща насилието, е от същото котило.

Скъпи кюрди, в този исторически момент, в тази унищожителна война, която е навсякъде около вас, която руши вашите домове и вашия живот, ние ви даваме не само морална подкрепа, но и ако трябва, ще застанем рамо до рамо в нашата обща борба за свобода.

Да живее борбата за свобода на всички угнетени хора по света!

Да живее свободата! За равенство и социална справедливост!

Да унищожим тъмния сговор между капитализма и религиозните фундаменталисти като ИДИЛ, Хамас, Хизбула, Ционистите, ислямския режим в Иран и всички други реакционни сили. •

Черен блок – Иран и Анархистка мрежа за солидарност
Превод за Без Лого:
Правец Шеснайсе

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от миналия брой

„Вън от обществото, човек би останал вечно гив звяр или светец, което е почти едно и също... Изолираният човек не може да осъзнае своята свобода... Той не може да бъде факт на единението, а на взаимоделивието, не на изключването, а на съединението... Аз съм човек и свободен само дотолкова, доколкото признавам свободата и човечността на всички обкръжаващи ме. Само уважавайки тяхната човешка същност, аз уважавам собствената си човечност... Моята лична свобода, потвърдена... от свободата на всички, става безгранична.“ (II-262-275; III-183.186; IV-35, 53, 71, 250; V-48-49.)

В едно от писмата към близките си той пише: „Жените почти навсякъде са робини, без тяхната пълна и безгранична свобода, нашата собственост е невъзможна“.

Безкрайността на общественото развитие гарантира безграничното развитие на самия човек. В този смисъл човекът е в постоянно развитие. До смъртта си той не може да се счита за вършен, неговата природа е неизчерпаема. Тук е източникът на нейната уникалност, изискваща любов и уважение. (Писмо от крепостта към

близките му от неизвестна дата.)

Броят на формулировките, в които Бакунин, по собствените му думи „фанатичен привърженик на свободата“, видоизменя нейната дефиниция, може да бъде увеличаван по желание, но и приведените са достатъчни, за да се почувстват мощните извори на неговия оптимизъм, бликащ в призивите му към колективен труд за осъществяване на свободата. Тази задача е неизчерпаема и безкрайна. Съдбата на човека, осъзнаващ до край своето предназначение, звучи като вълнуваща поема.

„Мимолетно и незабележимо същество сред безбрежния океан на всемирните промени, с непозната вечност зад себе си и също така неизвестна вечност пред него, мислещият, деен и съзнаващ своето човешко предназначение индивид, остава горд и спокоен със съзнанието за собствената си свобода, която е извоювал, просвещавайки, подкрепяйки, освобождавайки и в случай на нужда, бунтувайки се срещу обкръжаващия го свят. Ето неговата утеха, награда и единствен рай“ (III-179).

За практическото осъществяване на свободата обаче е недостатъчно осъзнаването на човешкото му

предназначение, малко е и осъзнаването на неговите права и тези на стоящите редом с него. Мисълта трябва да премине в действие, човекът е длъжен да стане бунтовник. „Бунтът на човешката личност против всяка – божествена и човешка, колективна и лична власт“, е необходимият, отричащ момент на свободата. (II-267).

Властта, независимо от нейния характер, е отрицание на свободата и затова бунтът за свобода е бунт против всяка форма на власт и основно изискване на човешката природа, доколкото в нея е заложен инстинктът за самоосвобождение.

Властта е зло, носещо със себе си двояка деморализация. От една страна, тя развърта властника, насаждайки и в най-просветения, безкористен и чист държавник презрение към народните маси и преувеличение на собственото достойнство. От друга, тя (властта) е безусловно отрицание на основния принцип на човешкия морал: уважение към всяко човешко същество, признаване за всеки, дори в случай на неговото нравствено падение, на възможността да се издигне до осъзнаването на своята човечност. Властта, с неизбежното самооблъщение, със самия факт на съществу-

ванието си, изпразва от съдържание принципа на уважение към човека“. (III-202-203).

Бацилите на властта са разсеети по всички исторически стъпала на човешкото общество. Зародишите на авторитарната психология са познати в най-ранните общества. Най-новите етнографски, антропологически и социологически изследвания не са оставили камък върху камък от нашите представи за първобитните игилии, където уж всичко било обгърнато от пасторална простота, любов и кристална яснота в отношенията. В тези общества още не са били осъзнати напълно антагонизмите, нямало го е груповото самосъзнание – неизбежна предпоставка на класовата борба в съвременното разбиране на думата, но е имало вождове, герои, пастири и старци, имало е стадо, обикновени бойци и тълпа, издигнатите са били награждавани за талантите, за войнската доблест или ораторския си блясък на съвета, а самият вожд и другарите му, провъзгласили го за такъв, са чувствали изкопаната пропаст между тях и стадото и са знаели каква мъка очаква „овцете“, престъпници законна на доброволно признатия от тях вожд. В тези най-ранни тотемни общества нарушаването на правилата

за тотемните ловни зони и пасища, за тайните на фетишите, за междугруповите брачни отношения и пр., и пр. са заплашвали непокорните с изгнание, с осакатяване или смърт. Легендите за „златните векове“, непознаващи добротата и злото, принудата и морала, които предшествали новата ни история, отдавна са рухнали, потънали в кръв, грехове и престъпления.

Бакунин, въпреки че не е знаел най-новите изследвания, не се е заблуждавал относно истинското социално съдържание на времената от „човешката зора“. Прозорлив съдник на човешката природа, той по-малко от всеки друг е могъл да предполага, че властта е зъл фантом, внезапно нахлул в историята. (Кропоткин е казал за Бакунин: „Нима хората, които той е вдъхновявал във Франция, в Италия, в Швейцария, нима Варлен, Елизе Реклю, Кафиеро, Малатеста, Фанели, Гийом, Швицгебел и толкова други, групирани около него в знаменития Алианс, не са били най-добрите хора на латинската раса в тази велика епоха? Струва ми се, че неговата оценка за хората е била поразително вярна“. – I-8). Той е знаел, че властническият инстинкт е необходим елемент на животинската природа, неразделно свързан с борбата

» » продължава на страница 9

ГОДИШНИНИ

50 години след Никита Хрушчов

През октомври 1964 година, в разгара на Олимпиадата в Токио, на заседание на Президиума на ЦК на КПСС е взето решение за сваляне на Никита Хрушчов. По същото време той е на почивка в Сочи, където пък тази година се случва Олимпиадата на поредния руски самодържец Владимир Путин. След два дни пленумът на ЦК официално лишава Първия секретар от всичките му партийни и държавни постове.

Така свършва кратката „ера“ на „бореца срещу сталинизма“ Никита Сергеевич Хрушчов (април 1894 – 11 септември 1971), мястото му е заето от Брежнев.

През 1908 г. младият Хрушчов започва работа като шлосер в мина, заради което отървава мобилизация в окопите на Първата световна месомелачка. Встъпва в партията на большевиките едва през 1918 г., участва в Гражданската война. След като большевиките смазват руската революция и установяват своята тоталитарна държава, героят на тази статия започва да прави кариера. Катери се към „висшето общество“ в сянката на друг интересен деец, Ла-

зар Каганович. Натрупва достатъчно точки, за да получи през злоещата 1938 г. длъжността глава на ЦК на Компартията на Украйна. Кариера в Сталиновата държава, и то го такива висини, се получава само с активно участие в „борбата с враговете на народа“.

Партийното ръководство, наред със стопанските планове, спуска надолу за изпълнение и планове колко бройки „народни врагове“ да заловят, осъдят и разстрелят или пратят на робски труд. А за да създадат привидно усещане за „справедливост“ и да провокират „народна любов към вождя“, в списъците за ликвидиране с куршум или каторга, пред която бледнее царската, попадат отработилите ресурса си ловци и палачи на врагове на народа.

Хрушчов е един от придворните палячовци на Сталин, както и един от неговите изпълнители на мръсни поръчки, особено по време на войната с немците, когато е политически надзирател на бойните командири. Неслучайно, след като застава начело на партията и държавата, той старателно прочиства архивите от неудобни свидетелства за

себе си. Заедно с колегите си от партийната номенклатура и той е брал много страх дали някоя сутрин няма да догласат „борци с враговете“, да го завлекат в някое мазе, където след физическа и психическа обработка ще подпише каквито самопризнания му наредят, а накрая ще получи куршум в тила... или внезапно повишение – го следващо пропагане в мазето на НКВД, откъдето вече няма да излезе жив.

Именно този страх и словна солидарност го тласкат да промени табиетите на Сталиновата държава. Той изобличава „крайностите“ на „култа към личността“ и спира масовите чистки на партийния апарат. За това партийният генералитет му е благодарен толкова, че когато го свалят от власт, не го убиват, а оставят да изживее дните си в забвение, но лукс в имение край Москва. В същото време вече нищо не предпазва крепящата се върху репресии болшевишка държава от загниване. Тя става по-малко тоталитарна, но все по-корумпирана.

Прекратяването на сталиновия терор се признава за заслуга на Хрушчов и от мнозина

„антикомунисти“. За тях той е предтеча на „перестройката“ (планът за превръщане на съветската бюрокрация, която само се разпорежда с държавната собственост, в пълноценни частни собственици, капиталисти), по негово време настъпила вътрешна „либерализация“ и „затопляне“ на отношенията със Запада. Някак неудобно е за такива лъже да се сецат, че репресиите срещу най-низшата прослойка в СССР, тоест мнозинството от населението, не спират – променени са единствено формите им – например използването на психиатрията с нейните електрошокове и „лекарства“ срещу всеки дори усъмнил се в правотата на партията и държавата.

Едва от година на власт, Хрушчов позволява на прехваления „маршал на Победата“, касапина Жуков безсмислено военно учение на ядрен полигон (септември 1954 г.) с истински атомен взрив с мощност две Хиросими на 5 км от залегнали, а после подгонени към експлозията 45 хиляди войници. Три дни след това е създаден полигонът Новая Земля – остров в Северния ледовит океан, където през

1961 г. е детонирано най-мощното ядрено устройство в досегашната човешка история.

В същия месец и Китай става ядрена сила, въпреки оттеглянето съдействие на Москва за неговата ядрена програма. САЩ позволяват на хиляди китайски ядрени физици и специалисти, работили в атомната индустрия на военно-промишления им комплекс, да отпътуват за „комунистически“ Китай с оглед дългосрочната стратегия на Вашингтон, целяща планетарно господство.

„Затоплянето“ отношения със Запада бележат големи зигзаги, като по време на Карибската криза светът е изправен, пак от спривавия, хиперактивен и напълно лишен от самокритичност Хрушчов, на ръба на атомна война, понеже ядурен хрумва да разположи свои ядрени ракети в Куба.

Изобщо, първият секретар на КПСС се е бутал във всички локални конфликти по планетата, за да се похвали например колко точно бойни глави са нужни, за да направи от една Франция или Великобритания радиоактивна пустиня за идните хилядолетия. Това реално води до непоносими

» » продължава на страница 10

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от страница 8

за съществуване: „Инстинктът да запояваш на другите, в първоначалната си същност, е плътният, животински инстинкт на дивака“. В последвалата история, той приема разнообразни форми, външно смекчени и облагородени, но по съществуването си е останал не по-малко злобен; неговото действие дори се е засилило, вследствие прилагането на науката. (За „буржоазната наука“ в IV-8).

„Ако в човешката история съществува дявол – възкликва патетично Бакунин, – то това е властническият принцип. Заедно с невежеството и тъпотата на масите, върху които винаги се е базирал и без които не би могъл да съществува, той единствен е породил всички нещастия, всички престъпления и всички срамни факти в историята“. (IV-255; V-6.)

И никъде липсата на свобода не се е отливала в толкова завършена и откровено цинична форма, както в държавата от съвременен тип, в която попската или светска религия, обичаи, норми, научно-философска аргументация, филистерска покорност и благоговителност – са се обединили, за да оправдаят исторически, логически и психологически непобедимия фетиш

в съзнанието на подавяващото мнозинство от граждани-те.

Не е удивително, че в представите на Бакунин, кипящи от чувството за свобода, властническият принцип и съвременната държава са се слели. Държавата става неговата квинтесенция, отричаща го и отричана от него. Никога, никога, без да изключваме Ницше, не е давал толкова убийствена, всеотричанно унищожителна характеристика на държавата като Бакунин.

Държавата е „...абсолютното ограничение и отрицание на свободата на всеки в името на свободата на всички или на „общия интерес“... Където започва държавата, там свършва личната свобода и обратно“. (III-186.)

Държавата „...не е живо цяло, нито естествено човешко общество...“, тя е жертвоприношение, както на всеки отделен индивид, така и на всички местни сдружения; абстракция, убиваща живото общество, ограничение или по-точно казано – пълно отрицание на живота и на всички части, съставляващи общността в името на така нареченото общо благо...; тя е олтар на политическата религия, на който се принася в жертва естественото общество; тя е канибал, всепоглъщащ човешки жертви, подоб-

но църквата...; тя е по-малкият брат на църквата“. (IV-88.)

Изтъквания аргумент в защита на демократичната доктрина – необходимостта от ограничаване на част от свободата за обезпечаване на остатъка от нея – Бакунин отклонява с цитираната по-горе неотразима формула: „Свободата е неделима: не може да се отреже част от нея, без тя да бъде умъртвена“.

В този смисъл за Бакунин формата на държавата е без значение. Основаващата се на всеобщото избирателно право демократична република може да бъде дори по-деспотична от монархията. „Демокрацията“ също е построена върху „надмощието“, господството и насието, тоест върху „скрития деспотизъм“. Тя може да се превърне в най-непоносимия, най-страшния и най-безапелационен деспот, ако под предлог за представителството на всеобщата воля започне да потиска с цялата тежест на своето „колективно могъщество“ свободата и свободното движение на всеки от своите подчинени граждани. Републиката има своята чисто „отрицателна стойност“, доколкото е премахване, унищожение на монархията. Пагането на монархията обаче съвсем не означава утвърждаването на сво-

бодата и справедливостта. (I-98-99, 136-137, 208; II-43-44; III-123-126, 187.)

Бакунин обаче сочи, че критиката на държавата въобще и на демократичната в частност съвсем не предполага принципното уеднаквяване на монархията с демократичната република: „Най-несвършената република е хиляди пъти за предпочитане пред най-просветената монархия“. Последната е постоянно унетявяне, докато републиката познава моменти на относителна свобода. В демократичния режим се опитват да издигнат масите до обществен живот, монархията не прави никога това. (III-201).

Той изобличава безпоощадно лъжливата природа и на „народната държава“ на социалдемократите-марксистите. В „Алианса“, възразявайки срещу политиката на компромиси, в частност на всякакви съюзи с буржоазията, изгодни само на нея, а не на традиционното мамените маси, той с няколко гуми се разделя с модния по онова време демократичен лозунг. „Народната“ държава е „противоречие, фикция, лъжа...“, много опасен капан за пролетариата. Държавата, колкото и народна да е по форма, винаги си остава институт на насието, господството и експлоатацията и следователно – вечен из-

точник на страданията, робството и нищетата за народните маси“. (V-19-20.)

Бакунин не прави изключение и за така нар. диктатура на пролетариата, която по твърденията на марксистите трябвало да бъде преходна форма към утвърждаването на безкласовото социалистическо общество. Той казва: и тук, пролетариатът неизбежно ще се превърне в играчка на стихийните сили и на взелите властта неговите „представители“, които ще изиграят предателска роля спрямо своите братя. Работникът, попаднал в законодателното събрание или седнал в министерското кресло, станал държавен мъж, неизбежно се превръща в „буржоазен от самите буржоа“.

Всяка диктатура – лична или колективна – е „тесногръда, сляпа, неспособна да проникне в дълбините на народния живот, нито да го обхваща в цялата му широта. Революцията престава да бъде революция, когато действа деспотично. Социалната революция може да бъде резултат само от непосредственото творчество на народните маси. Революцията се организира само от долу нагоре. (IV.20, 177, 185, 257 и др.) •

(следва)

50 години след Никита Хрушчов

» » продължава от страница 9

военни бюджети и все по-ясно очертаваща се военна конфронтация с Китай, въпреки „еднакви обществен строй“ – държавен капитализъм. Там е и същинската основа на започналата при Хрушчов политика „на мирното съвместно съществуване“.

По времето на Хрушчов в СССР се извършват велики „дела“. Предприет е грандиозен проект за покачване на зърнодобива, но екстензивно, с увеличаване на обработваемите площи при концентрация на селскостопанска техника и трудови ресурси като за пробиване на военен фронт. Ветрове, „непредвидени при планирането“, обаче издухали почвата, а лишени от машини и работници грузи житници на страната провалят няколко реколти през 1954–1960 г. Резултатът е покачване на цените и намаляване на работната заплата, за да се внася жито от САЩ и Канада. Това води до работнически вълнения, едно от които, в град Новочеркасск, е удавено в кръв от армията, като далеч не е било единственото – просто за него се знае.

Единствен аграрен успех е изграждането на оросителната система в Украйна, която сега е подложена на пряко разрушаване на Изток и приватизация в останалите райони на страната, което сигурно ще доведе състоянието ѝ до това, което виждаме в България – нулево.

Хрушчов ускорява разрива на отношенията с Китай, докато се опитва да ухажда Индия. Резултатът е нито забележимо влияние в Индия, нито сигурност по съветско-китайската граница десетилетия наред.

Въпреки „гестализацията“, така и не се погажда с Тито, а успява да се скара и с Енвер Ходжа, при което губи военноморската база във Вльора.

Смазва, пак въпреки „осъждането на култа към личността“, народното въстание в Унгария през 1956, след което забелязва прекалено силните позиции на Жуков и го праща в дивизията глуха да пише мемоари, издавани и до днес, постоянно обновявани с нови „факти“, спомени и размисли.

Относително позитивно дело на Хрушчов е частичното решаване на жилищния

проблем – характерните и за нас панелни блокове, които за двайсетина милиона съветски граждани са били като дворци след копторите на село, съборетините в работническите квартали и пренаселените градски „комуналки“ с общи коридори, кухни и тоалетни на по петдесет едностайни жилища за всяко семейство. Наред с това се появяват сравнително достъпните за частно придобиване и ползване леки коли ЗАЗ-96Б. Радиоелектрониката за битово ползване обаче, още сравнима със западните образци, не е развита – тя бързо изостава и в края на царуването на Хрушчов нужното електронно оборудване за предприятията започва да се внася от Япония.

Изстрелването на първия изкуствен спътник и първия космонавт често се записват в заслугите на Хрушчов, но след като „натрива носа на американците“, усвояването на космоса е превърнато в насилващ се да настигне същите американски отрасъл на военната индустрия.

Хрушчов е автор на множество образователни и структурни реформи, които след него веднага са отменени

като деструктивни и нелепи, така и не успели да заработят, защото веднага с въвеждането им бивали подлагани на безкрайни „реорганизации“. Наред с манията му за царевичката, Първият секретар възхвалява безброй хапливи вицове.

Казват, че Хрушчов намалил цензурата, амнистирал стотици хиляди затворници, но свободата на печата е далеч назад спрямо капиталистическите страни, а първата голяма амнистия е дело на Лаврентий Берия, арестуван, осъден и екзекутиран (и до сега не се знае дали точно в тази последователност) месец и половина преди възкачането на Хрушчов.

Още много може да се изпише, но две знакови „пророчества“ на героя на тази статия се помнят. Първото, „ще настигнем и задгнем Америка“, е повторение на лозунга на Ленин относно всички капиталистически страни. Никита Сергеевич концентрира капиталистическия свят в образа на „абсолютното зло“ – САЩ. Пътят обаче, който той и неговите наследници избират за тази амбициозна надпревара, очевидно

се оказва погрешен. По негито СССР, нито страните от бившия СССР не загминават дори Латинска Америка, освен в най-лошите ѝ прояви.

Второто – „днешното поколение съветски хора ще живее в комунизма“ – е чисто лично творчество на Хрушчов. И то не се сбъдва и няма как да се сбъдне по простата причина, че **безвластно** и **безкласово** общество, какъвто даже според марксистката идеология е комунизмът, **няма начин** да се пръкне в условията на тиранична държава, одържавена икономика, работеща по правилата на парично-стоките, тоест капиталистическите отношения, освен чрез нова революция – а същата е предотвратена от „Перестройката“. Така бляновете на нявгашния Първи остават в нищото, но хвърлят сенки и днес – хем да омаскарят някои идеали, хем да ни припомнят, че смешни, но способни на страшни деяния политически дейци е имало, има и ще има, докато ги смятаме за непроменима част от мирозданието, докато не ги изметем на бунцето на историята. •

Христо Николов

ПРОБЛЪСЪЦИ

Настъпват страховито-зли години

О Т Н О В О   З А   Р Е В О Л Ю Ц И О Н Н И Я   П О Т Е Н Ц И А Л

» » » продължава от миналия брой

II. Из размисленията на един руски анархист

Крадецът пляката не връща, ни властелинът – своята власт!
„Интернационалът“

В името на Социалната революция народът ще помете и избраниците си, и партията на власт, макар и да е легитимна партия на мнозинството. Аз съм бил непосредствен очевидец на един от лагерните бунтове на затворниците. Зловещо зрелище, но бунтът се контролираше от лагерните авторитети. Масите им се подчиняваха сяко, тъй като знаеха, че бунтът ще мине и ще им се наложи и по-нататък да живеят с тях. Лагерната администрация също полагаше особени грижи за безопасността им, защото разбираше, че ако ги няма, бунтът става неконтролируем. Така и при Социалната революция криминалният елемент може да се изплъзне от контрола, а това крие опасност за всички. Не случайно в 1917 г. болшевиките привлякоха углавните авторитети на своя страна...

И така, аз твърдя, че до Социалната революция ни приближава не опозицията,

която разклаща устоите на властта, нито никакви самотни терористи, а самата власт – с инстинкта на вампира. И тук нищо не може да се направи. Това е като заразна болест. Неизлечима... В същото време аз твърдя, че именно опозицията и всевъзможните екстремисти и терористи несъзнателно ни отдалечават от тази Социална революция. Повтарям – Социалната революция е обективна неизбежност, от нея не може да се избяга, докато съществуват държавата и частната собственост, ще има море от кръв и несправедливости. Ако срещу държавата няма системна и революционна опозиция, властта се опива от кръвта, затваряйки очи от блаженство. Само антидържавните действия я заставят да се откъсне от вените на народа и да му подхвърли погояния. Нали кръвта трябва да се възпроизвежда, а за това е нужно някакво хранене, та жертвата-народ да не рита – могат да му се подхвърлят и зрелища. Аз признавам необратимостта на Социалната революция, но съзнавам, че това не ще е „празник“. Именно затова анархистите са длъжни да се готвят за нея. Да се готвят, за да я оглавят и предотвратят морето от кръв. Тя,

кръвта е неизбежна, но може да се минимизира.

Кропоткин пише в „Хляб и Свобода“, че е достатъчно да се предложи на хората да дадат месото и млякото на старите и на децата, и всички ще се съгласят, а здравеняците ще се задоволят с черния хляб. Върху такива примери анархистите строят теорията на обществената организация след Социалната революция. Колко прекрасно е всичко! Колко съзнателни са всички! Аз не съм против, но трудно мога да повярвам. Кропоткин е писал за мечтите си, изхождайки от това, че всички хора ще бъдат кропоткиновци, но реалността е друга. Същото се отнася и за частната собственост. Тя е зло, с което трябва да се борим, но унищожението ѝ няма да е лесно. И да не е вродена, тя се е просмукала в съзнанието на „историческия човек“ и е станала негова втора природа. Същото важи и за семейството, макар то да е в процес на разпад. Нечаев е бил съвършено прав, когато е казал, че всички подобни привързаности са препятствия за революционера. Според мен, болшинството от тия, които ще оглавят Социалната революция, не ще бъдат семейни. Нещо подобно можем да кажем и за вярата и църк-

вата. Човек е свободен да вярва във всеки бог, но всеки посредник, заставащ между тях, е агент на държавата. Държавата е създавала или вербувала църквата, за да държи народа в подчинение, да му заповядва. Вижте какво прави в последно време руската държава: тя създава активно тангема Държава-Църква. Целта мисля, че е ясна.

Практически вече е престанала да съществува наборната армия, състояща се от граждани, които при определени обстоятелства могат да представляват заплаха за държавата. Създава се професионална армия, където високоплатени наемни главорези са готови до последен гъх да защитават този, който им плаща за „услугите“. В техните представи това не е народът, с чийто пари живеят, а е властта. Тя е създавала тази огромна, добре снабдена структура на репресивните органи с всичките спецнази, омонивци, спецслужби и т. н. Вътрешните войски на МВР растат неотклонно по численост и боеготовност. Подтиква се и се финансира създаването на многобройни партии – като се запишат в тях, ще бъде по-лесно да бъдат контролирани. Всички тези Олимпиади и шампионати са за отвлечане на на-

рода със зрелища от собствените му проблеми. Държавата се готви за Социалната революция и се надява да я възглави. Опомнете се и си спомнете словата на капитан Нилов: Народът ще избежи всички – безразборно! От това се страхувам. Страхувам се на първо място за децата си, макар да се боря за справедливост и ред (анархията е майка на реда).

Аз живея в обикновена хрушчова панелка, а отсреще е новопостроен, т. нар. „депутатски дом“. Всички те живеят в пет-десетстайни жилища и се возят с хамърлимузини, а ние наблюдаваме ежедневно техния луксозен живот. Един от съседите ми каза: „Започне ли революцията, тръзвам да ги коля. Наред!“ Напомни ми за жените и децата: „Тях – защо?“ А той: „Тия „невинни“ дечица крещат по сина ми на улицата – Селяндур!!! Всички са миропомазани. Още с майчиното си мляко се възприемат, като божи избраници“. И това ми казва човек, който цял живот е работил, не пие, не е осъждан, обича Русия и никога не е чувал нито за анархизъм, нито за Социална революция. Не е маргинал, нито скитник без покрив. Така че какво очаква Русия? Какво чака целия свят? Хаос и море от кръв.

» » » продължава на страница 11

ИСКРИЦИ

Електротехника за нещастници

ИЛИ ЗАКОНЪТ НА ОМ ЗА ФИНАНСОВИТЕ ПРОВОДНИЦИ

Перли сияят апологетите на пазарната икономика. Един от експертите на кретачото НДСВ откри америкамата, че щом при предишните намаления на цените на енергоносителите хлябът не повейна, то и сега при предстоящото поскъпване на тока с незнайно колко точно проценти хлябът няма да поскъпне. На това му се вика словоблудство, гавра с логиката и басни за нрава на търговците. Очевидно е, че господиът не е луд, защото си похапва от зелника, но иска да направи луди нас, за да продължи да му режем парчета от същия зелник.

Цената на енергията е определяща за цената на всичко останало. Толкоз по разтяганите от „експерта“ локуми. Въпросът е защо електроенергията у нас поскъпва.

Странно нещо става с тока. Чудно е как хора с технически знания не са вдигнали гюрлултия. Реално страната произвежда повече ток, отколкото консумира. Реално наистина 20 на сто от потребителите харчат колкото останалите 80. Този

факт е забелязан от профсъюзните адвокатски кантори, наречени „синдикати“, дори опитват да предложат някаква компенсация, по-високи цени за богатите прахосници и по-поносими сметки за бедните и продължаващи да обедняват граждани, но сигурно някой им скръцна със зъби и те подвиха опашки с мераците си да дият „социална справедливост“, ама да е „в рамките на закона“.

Защо тогава се налага увеличение на тока, след като го има в изобилие? По законите на пазара цената му би трябвало да пада, особено след като населението почва да пести. Но не пада. Също както не пада и цената на хляба.

Ами защото имаме лакома НЕК. Хем лакома, хем сервилна. И същия сой „държавен регулатор“. И компанията, и регулаторът имат задача да осигуряват доходи както на своите служители, така и на клиентите си – мнозина, ако не всички от които изпират пари. При това от лакомия не изпират парите, „както е прието“, с неизбежна загу-

ба, а с печалба. Със средства от галавери откриват производства на електричество, които поради недоизпаните технологии са скъпи, след което продават тока на НЕК по договорени високи цени. От електротехниката знаем, че токът тече по проводник с най-малко съпротивление. Така и парите текат към други пари. Грижата на компании и регулатори е да няма отклонения по веригата. Затова, заради отклонения извън пазарлъка, се карат с разпределителните дружества, а и защото кавгите с разпределителите отклоняват гнева на потребителите от по-големите виновници.

Затова компании и регулатори заслужават не с яйца да ги замерят. Но, ще изненадам читателя, и бомби не заслужават. Заслужават да бъдат пренебрегвани. Заслужават населението да плъве на изобретенията от тях закон и да си спретне *анархия в енергетиката*.

За мнозина „анархия в енергетиката“ звучи или като кошмар, или като описание на това, което в мо-

мента е. Грешно тълкуване. Ситуацията в момента е много добре и йерархично подредена система за превръщането на електричеството в парични потоци. Смихълът, а оттам и начинът на организирането на тези потоци е забогатяване за сметка на народа. Логиката на паричните потоци подчинява на себе си и здравия смисъл за производство и разпределение на енергия, и чисто научно-техническите закони за електрическите явления.

Анархия в каквато и да е област пък означава „безвластие“, означава „сътрудничество“ и „всеобща полза“. Днес е трудно – и финансово, и нормативно – да качиш на покрива или на балкона слънчева батерия, перка на ветрогенератор, да вържеш генератор от камион към двутактов двигател, зареждан с изпечен в казана спирт, или към водно колело на рекичката до двора ти (хем ще следиш и да не се затлачва и причинява наводнения). Сдобиеш ли се със собствен източник на ток, разбираш се с комшията, опъвате жици,

правите мрежа за споделяне на енергия. Когато не консумирате ток, а има вятър или ярко слънце, генераторите зареждат подредени в мазето или в специална будка между дворовете ви акумулатори. Или захранват компресор, който после да върти генератора със съгъстен въздух. Или друго приспособление – от десетилетия се бием в гърдите, че сме „нация техническа“!

Ами ако догласат съдии изпълнители, полиция, адвокати, мутри?

Тогава е моментът да извадите развалените яйца (ако имате читави, не ги хабете, като не ви се яде, дайте ги на гладните си съграждани), а по-добре гръжки от мотики. Па бой, бой! До сто и едно и обратно!

Другият вариант е да подвиете опашки и да плащате колкото ви поискат и да гледате как ярко светят правителствените сгради, корпоративните офиси и къщичките-прогимназии на мутрите. А после да се прибирате на тъмно и студено... и да търпите. •

Васил Арапов

ПРОБЛЯСЪЦИ

Настъпват страховито-зли години

» » » продължава от страница 10

Кой ни води към това? Властта.

Така че какво трябва да правят сега анархистите? Каква трябва да бъде нашата стратегия и тактика? Това, което ще кажа, е мое лично мнение. Допускам, че някъде може да не съм прав. Според мен главната задача на момента е да се обединят всички разпокъсани сили и да се готвим за Социалната революция. Анархистите могат да се обединят върху основата на съвместна програма за действие, без да се взират в разногласията между теченията. Съществува термин „анархизъм без прилагателни“. Това е мирно съчетание на различните отпънции и течения, без да се предрешават отнапред формите на бъдещето общество. Испанският вариант например е напълно приемлив на сегашния етап. Анархистите трябва да се готвят за Социална революция. Те трябва да положат усилия, за да тръгнат масите след тях. Тук се открива широко поле за работата на теоретичните. Трансформацията на анархистическото учение трябва да изиграе главна роля. Пази боже, ако започнат с фантазмагорични проекти. Наскоро се запознах с идеите на Исак Пунте за

свободния комунизъм и плаках от щастие! Прекрасна утопия. Напълно възможно е и трябва да се стремим към това. Колкото повече параметри на доброто и на справедливостта включим, толкова повече е възможно да получим. Но... когато прочетох за буржоазното обкръжение, се ужасих. Какво анархокомунистическо общество е възможно в обкръжението от капиталистически държави? Свободният комунизъм е възможен само при перманентна световна Социална революция. Иначе тоя райски кът ще бъде смазан от съседните държави, тъй като неговият пример е заплаха за съществуването им. Съзнавам, че Пунте е писал за Испания от 30-те години, но не можем да се отнасяме безкритично към неговия проект и да го присаждаме сяко на съвременна почва. Между другото, той е предлагал въобще да не бъде наказван никой. Не зная по-достойно решение, но и не теоретизирам. Трябва да се спуснем от небесата и да обсъдим всичко. Друг наш приятел се опитва да влезе в спор с Кропоткин по въпроса за приоритета на умствения или физическия труд в бъдещето анархокомунистическо общество. Кропоткин е твърдял, че хората ще се занимават първоначално с физически труд, а след това – с

Надявам се скоро да се повтори това, което стана през 1968 г. в Париж, когато стохилядната демонстрация на въстаналата младеж бе понесла лозунг: „Ние сме малка шепна анархисти!“

умствен. Тоест, сутрин ще се товарят въглища, а следобед ще се пишат поеми, а нашият оспорва неговото мнение, казвайки, че да се занимаваме с умствен труд също е сложно, затова може и само с умствен. Пьотр Алексеевич е теоретик-романтик. Нему е простено да обсъжда напълно сериозно и този проблем. Но ние трябва ли да решава-

ме колко пъти на ден ще се ходи до тоалетна при анархокомунизма? Анархистите трябва да актуализират анархизма, но без да изпадат в маразм. Главната ни цел на сегашния етап е борбата с държавата. Затова сме длъжни да разкриваме всичките й слаби страни и да бием там. Ето тук теоретичният ни багаж е минимален. Необходимо е да използваме информатиката в анархизма.

Участие в синдикалното движение? – Да, днес то се контролира от държавата и ѝ е подвластно. При Социалната революция обаче ще работят всички винтчета, които ще остави след себе си държавата и ние трябва да сме готови да ги използваме. Актуализацията на анархокомунизма сега ни е необходима повече от всякога. Създаването на мощна коалиция със стратегическите съюзници на анархистите като екологичното движение, което е сред основните направления в анархистическата дейност. Този списък може да се разшири и уточни. Главната идея обаче е, че именно в борбата ние ще придобием признанието на масите. Прудон е казал: „Аз не предлагам никаква система; аз искам унищожението на привилегиите и робството, искам равноправие... Предоставям на другите да дисциплинират

света“. Прекрасна думи! Държавата според Бакунин не е нищо друго, освен „официалното и правно установено попечителство на малцинството компетентни, за да надзирават и управляват поведението на това голямо, ужасно и непоправимо дете – народа“. С времето обаче детето порасна, а държавата се превърна в... педофил. Детето е поумняло и не желае кървавото убийство на държавата. Детето е готово да я погребее, дори с почести – държавата е изпълнила своята историческа мисия и е длъжна да умре. Надявам се скоро да се повтори това, което стана през 1968 г. в Париж, когато стохилядната демонстрация на въстаналата младеж бе понесла лозунг: „Ние сме малка шепна анархисти!“

Аз не съм чел болшинството автори по теория на левия радикализъм. Затова всичко, което пиша, е от сърце, от житейския опит и ако моите възгледи са били вече изразявани от някого, то не ме обвинявайте в плагиатство. Веднъж беседвах с един „оттегил се на спокойствие“ член на Сендеро Луминосо. Беше от село и не беше чувал даже имената на Бакунин, Кропоткин, Троцки, Мао, но от душата му се лееше такава лява революционност!!! Беше от душа... •

Превод: Г. Константинов

ПРЕДСТАВЯМЕ

Анарес – радикално книгоиздаване

Издателство „Анарес“ е автономен независим колектив от приятели, участващи същевременно в други инициативи и проекти, но събрани от общата цел да издават и популяризират прогресивна литература.

Колективът на „Анарес“ функционира на неавторитарни и неиерархични принципи и не се явява говорител или орган на нито една от инициативите, публикуващи литература през него. Всички издателни линии и издания имат равни позиции и възможности, независимо от финансовата им и друга ресурсна обезпеченост.

„Анарес“ разчита основно на алтернативни канали за разпространение, но също така и на стандартната разпространителска мрежа. Книгите се продават на максимално достъпна цена, тъй като важното за хората, участващи в този колектив, е популяризирането на идеите, изложени в тях.

„Съвременен поглед върху анархизма“ е последната книга, издадена от „Анарес“. Двамата млади автори Александър Ангелов и Светлин Тачев смятат, че провалът на социализма и кризата на неолиберализма дават нови хоризонти в развитието на икономически и политически визии, отвъд държавата и капитализма. „Процесът по търсене на нови перспективи, базиран на самоуправление, самоорганизация и взаимопомощ, придобива все по-голяма значимост. В България изследвания върху този феномен почти липсват в научните среди. Факт, който е последица от историческото ни тоталитарно наследство. Липсата на задълбочени научни изследвания върху анархистката философия и на свободен достъп до по-широка аудитория потвърждава потребността от попълване на това бяло поле“ се казва в представянето на книгата.

Съвсем скоро се очаква да излезе от печат и сборникът „Проектът за автономия“ на Корнелиус Касториадис. Тази книга ще представи за първи път на български език идеите на големия философ, повлияли

на много активистки колективи в Европа и по света. Освен основополагащи текстове за автономията, сборникът включва публични лекции и интервюта, някои ранни теоретични разработки, посветени на спора му с марксизма, активистката му позиция спрямо екологичното движение, консумативната култура, расизма, политическото устройство на съвременните западни либерални олигархии и други актуални теми, разгледани през призмата на проекта за автономия.

Други издания на „Анарес“ са „Пропускай капитализма“ на Джон Холоуей и съставената от Явор Тарински „Пряката демократия на 21 век“.

Какво е „Анарес“?

„Анарес“ е утопична планета от романа на Урсула Ле Гуин „Освободеният“. Това е анархистката планета от двойната звездна система „Анарес-Урас“. Анарес е планета, на която живеят революционери, отделили се от Урас и създали егалитарно общество на взаимопомощ, солидарност, равенство и справедливост. •

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	
БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.10.1931 г. в гр. Хасково пог редакцията на Делчо Василев (Игнес) излиза анархисткият литературен вестник „Идеи“.
- На 07.10.1900 г. в с. Горски извор, Хасковско е роден Митю Ганев Атанасов (Орманов), сформирал през 1921 г. първата анархистка чета в България (Първа хасковска анархистка чета) и втората Хасковска анархистка чета „Христо Ботев“.
- На 07.10.1971 г. в гр. Перник почина анархистът Димитър Василев Стоянов, прекарал дълги години във фашистките и болшевишките концлагери и затвори.
- На 09.10.1875 г. умира френският социалист-утопист Шарл Фурие.
- На 10.10.1989 г. е създаден Чехословашкият анархистки съюз (ЧАС), продължител на ЧАФ.
- На 11.10.1864 г. в Лондон е създаден Първият Интернационал.
- На 12.10.1996 г. в гр. София умира известният анархист Георги Хаджиев, емигрант във Франция, участник в Испанската революция 1936-1939 г., автор на много книги върху анархистките идеи.
- На 12.10.2003 г. в гр. Копривицица почива анархистката Мария Лукова Желязкова, преминала през болшевишките концлагери „Ножарево“ и „Белене“.
- На 13.10.1909 г. е убит от изезитите испанският педагог и безвластник Франциско Ферер – основателят на модерното училище в Барселона.
- На 15.10.1919 г. в гр. София пог редакцията на Петър Урумов излиза ученическото анархистко списание „Ученическа пробуда“.
- На 17.10.1897 г. в гр. Хасково е роден анархистът Жеко Георгиев.
- На 17.10.1901 г. в гр. Ловеч е роден известният анархосиндикалист Пано Василев.
- На 20.10.1934 г. в гр. София пог редакцията на Георги Жечев започва да излиза последната година на анархондидуалисткия вестник „Мисъл и Воля“.
- На 24.10.1897 г. е роден Петър Канев Букурещкиев, четник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и редактор на речника за свободно устройство на живота.
- На 25.10.1925 г. в с. Крайници, Дупнишко е роден анархистът Димитър Петров Биволев, прекарал дълги години в болшевишките затвори в Шумен, Ловеч и Плевен.
- На 26.10.1894 г. в с. Косарка, Габровско е роден анархистът Гено Пенев Даскалов, преминал през фашистките и болшевишките душегубки.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател **10 лв**
2. Александър Наков, Перник **10 лв**

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: **www.anarchy.bg**
сайт на „Свободна мисъл“: **sm.a-bg.net**
имейл на ФАБ: **fab@a-bg.org**

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2014 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер **649**

радио предаване за свободен живот

era.a-bg.net

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „мамки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •